

Lukács Evangyélioma

Tartalom

1.rész	5.rész	9.rész	13.rész	17.rész	21.rész
2.rész	6.rész	10.rész	14.rész	18.rész	22.rész
3.rész	7.rész	11.rész	15.rész	19.rész	23.rész
4.rész	8.rész	12.rész	16.rész	20.rész	24.rész

1.rész

1. Mivelhogy sokan kezdték rendszerint megírni azoknak a dolgoknak az elbeszélését, a melyek minálunk beteljesedtek,

2. A mint nekünk előnkbe adták, a kik kezdetől fogva szemtanúi és szolgálói voltak az ígének:

3. Tetszék énnékem is, ki eleitől fogva mindeneknek szorgalmasan végére jártam, hogy azokról rendszerint írjak néked, jó Theofilus,

4. Hogy megtudhasd azoknak a dolgoknak bizonyosságát, a melyekre taníttatál.

5. Heródesnek, a Júdea királyának idejében vala egy Zakariás nevű pap az Abia rendjéből; az ő felesége pedig az Áron leányai közül való vala, és annak neve Erzsébet.

6. És mind a ketten igazak valának az Isten előtt, kik az Úrnak minden parancsolataiban és rendeléseiben feddhetetlenül jártak.

7. És nem volt nekik gyermekük, mert Erzsébet meddő vala, és mind a ketten immár idős emberek valának.

8. Lőn pedig, hogy mikor ő rendjének sorában papi szolgálatot végzett az Isten előtt,

9. A papi tiszt szokása szerint reá jutott a sor, hogy bemenvén az Úrnak templomába, jó illatot gerjessen.

10. És a népnek egész sokasága imádkozék kívül a jó illatozás idején;

11. Néki pedig megjelenék az Úrnak angyala, állván a füstölő oltár jobbjára felől.

12. És láttára megrettene Zakariás, és félelem szállá meg őt.

13. Monda pedig az angyal néki: Ne félj Zakariás; mert meghallgattatott a te könyörgésed, és a te feleséged Erzsébet szül néked fiat, és nevezed az ő nevét Jánosnak.

14. És léssen tenéked örömdre és vigasságodra, és sokan fognak örvendezni az ő születésén;

15. Mert nagy léssen az Úr előtt, és bort és részegítő italt nem iszik; és betelik Szent Lélekkel még az ő anyjának méhétől fogva.

16. És az Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz.

17. És ez Ő előtte fog járni az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a fiakhoz térítse, és az engedetleneket az igazak bölcsességére, hogy készítsen az Úrnak tökéletes népet.

18. És monda Zakariás az angyalnak: Miről tudhatom én ezt meg? mert én vén vagyok, és az én feleségem is igen idős.

19. És felelvén az angyal, monda néki: Én Gábrriel vagyok, ki az Isten előtt állok; és küldettem, hogy szóljak veled, és ez örvendetes dolgokat jelentsem néked.

20. És ímé megnémulsz és nem szólhatsz mindama napig, a melyen ezek meglesznek: mivelhogy nem hittél az én beszédimnek, a melyek beteljesednek az ő idejökben.

21. A nép pedig várja vala Zakariást, és csodálkozik, hogy a templomban késik.
22. És kijövén, nem szólhata nékik; eszökbe vevék azért, hogy látást látott a templomban; mert ő csak integetett nékik, és néma maradt.
23. És lőn, hogy mikor leteltek az ő szolgálatának napjai, elméne haza.
24. E napok után pedig fogada méhében Erzsébet az ő felesége, és elrejtőzék öt hónapig, mondván:
25. Így cselekedett velem az Úr a napokban, a melyekben reám tekintte, hogy elvegye az én gyalázatomat az emberek között.
26. A hatodik hónapban pedig elküldeték Gábriel angyal Istentől Galileának városába, a melynek neve Názáret,
27. Egy szűzhöz, a ki a Dávid házából való József nevű férfiúnak volt eljegyezve. A szűznek neve pedig Mária.
28. És bemenvén az angyal ő hozzá, monda néki: Örülj, kegyelembe fogadott! Az Úr veled van, áldott vagy te az asszonyok között.
29. Az pedig látván, megdöbben az ő beszédén, és elgondolkodik, hogy micsoda köszöntés ez?!
30. És monda néki az angyal: Ne félj Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél.
31. És ímé fogansz a te méhedben, és szülsz fiat, és nevezed az ő nevét JÉZUSNAK.
32. Ez nagy léssen, és a Magasságos Fiának hivattatik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az ő atyjának, királyi székét;
33. És uralkodik a Jákób házán mindörökké; és az ő királyságának vége nem léssen!
34. Monda pedig Mária az angyalnak: Mimódon lesz ez, holott én férfiat nem ismerek?
35. És felelvén az angyal, monda néki: A Szent Lélek száll te reád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért a mi születik is szentnek hivatik, Isten Fiának.
36. És ímé Erzsébet, a te rokonod, ő is fogant fiat az ő vénségében; és ez már a hatodik hónapja néki, a kit meddőnek hívtak:
37. Mert az Istennél semmi sem lehetetlen.
38. Monda pedig Mária: Imhol az Úrnak szolgálója; legyen nékem a te beszéded szerint. És elméne ő tőle az angyal.
39. Fölkelvén pedig Mária azokban a napokban, nagy sietséggel méne a hegységbe, Júdának városába;
40. És beméne Zakariásnak házába, és köszönté Erzsébetet.
41. És lőn, mikor hallotta Erzsébet Mária köszöntését, a magzat repese az ő méhében; és betelék Erzsébet Szent Lélekkel;
42. És fennszóval kiálta, mondván: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse.
43. És honnét van ez nékem, hogy az én Uramnak anyja jön én hozzám?
44. Mert ímé, mihelyt a te köszöntésednek szava füleimbe hatolt, a magzat örvendéssel kezde repesni az én méhembben.
45. És boldog az, a ki hitt; mert beteljesednek azok, a miket az Úr néki mondott.
46. Akkor monda Mária: Magasztalja az én lelkem az Urat,
47. És örvendez az én lelkem az én megtartó Istenemben.
48. Mert reá tekintett az ő szolgáló leányának alázatos állapotjára; mert ímé mostantól fogva boldognak mondanak engem minden nemzetségek.
49. Mert nagy dolgokat cselekedék velem a Hatalmas; és szent az ő neve!
50. És az ő irgalmassága nemzetségről nemzetségre vagy azokon, a kik őt félik.
51. Hatalmas dolgot cselekedék karjának ereje által, elszéleszté az ő szívök gondolatában felfuvalkodottakat.
52. Hatalmasokat döntö le trónjaikról, és alázatosakat magasztalt fel.
53. Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen.

54. Felvevé Izráelnek, az ő szolgájának ügyét, hogy megemlékezzék az ő irgalmasságáról.
55. (A miképen szólott volt a mi atyáinknak), Ábrahám iránt és az ő magva iránt mindörökké!
56. Marada pedig Mária Erzsébettel mintegy három hónapig; azután haza tére.
57. Erzsébetnek pedig betelék az ő szülésének ideje, és szüle fiat.
58. És meghallák az ő szomszédai és rokonai, hogy az Úr nagy kegyelmességet cselekedett ő vele; és együtt örülének vele.
59. És lőn nyolczad napon, eljövének, hogy körülmetéljék a gyermeket; és az ő atyja nevééről Zakariásnak akarák őt nevezni.
60. És felelvén az ő anyja, monda: Nem; hanem Jánosnak neveztessek.
61. És mondának néki: Senki sincs a te rokonságodban, a ki ezen a néven neveztetnék.
62. És intének az ő atyjának, hogy minek akarja neveztetni?
63. Az pedig táblát kérvén, ezt írta, mondván: János a neve. És elcsodálkozána mindnyájan.
64. És feloldódék az ő szája és nyelve azonnal, és szóla, áldván az Istent.
65. És félelem szállott minden ő szomszédaira; és Júdeának egész hegyes tartományában elhirdetetének mind e dolgok.
66. És szívökre vevék mindenek, a kik hallák, mondván: Vajjon mi lesz e gyermekből? És az Úrnak keze vala ő vele.
67. És Zakariás, az ő atyja beteljesedék Szent Lélekkel, és prófétála mondván:
68. Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét,
69. És felemelte az üdvösségnek szarvát nekünk az ő gyermekének, Dávidnak házában,
70. A mint szólott az ő szent prófétáinak szája által, kik eleitől fogva voltak,
71. Hogy a mi ellenségeinktől megszabadít, és mindazoknak kezéből, a kik minket gyűlölnék;
72. Hogy irgalmasságot cselekedjék a mi atyáinkkal, és megemlékezzék az ő szent szövetségéről,
73. Az esküvésről, a melylyel megesküdt Ábrahámnak, a mi atyánknak, hogy ő megadja nekünk,
74. Hogy megszabadulván a mi ellenségeink kezéből, félelem nélkül szolgáljunk néki.
75. Szentségben és igazságban ő előtt a mi életünknek minden napjaiban.
76. Te pedig kis gyermek, a magasságos Isten prófétájának hivattatol; mert az Úr előtt jársz, hogy az ő útait megkészítsed;
77. És az üdvösség ismeretére megtanítsad az ő népét, a bűnöknek bocsánatjában.
78. A mi Istenünk nagy irgalmasságáért, a melylyel meglátogatott minket a naptámadat a magasságból,
79. Hogy megjelenjék azoknak, a kik a sötétségben és a halálnak árnyékában ülnek; hogy igazgassa a mi lábainkat a békességnek útjára!
80. A kis gyermek pedig neveddik és erősödik vala lélekben; és a pusztában vala mind ama napig, a melyen megmutatta magát az Izráelnek.

2.rész

1. És lőn azokban a napokban, Augusztus császártól parancsolat adaték ki, hogy mind az egész föld összeirattassék.
2. Ez az összeírás először akkor történt, mikor Síríában Czirénus volt a helytartó.
3. Mennek vala azért mindenek, hogy beirattassanak, kiki a maga városába.
4. Felméne pedig József is Galileából, Názáret városából Júdeába, a Dávid városába, mely Bethlehemnek neveztetik, mivelhogy a Dávid házából és háznépe közül való volt;
5. Hogy beirattassék Máriával, a ki néki jegyeztetett feleségül, és várandós vala.
6. És lőn, hogy mikor ott valának, betelének az ő szülésének napjai.

7. És szülé az ő elsőszülött fiát; és bepólyálá őt, és helyezteté őt a jászolba, mivelhogy nem vala nékik helyök a vendégfogadó háznál.

8. Valának pedig pásztorok azon a vidéken, a kik künn a mezőn tanyáztak és vigyáztak éjszakán az ő nyájok mellett.

9. És ímé az Úrnak angyala hozzájok jöve, és az Úrnak dicsősége körülvevé őket: és nagy félelemmel megfélemlének.

10. És monda az angyal nékik: Ne féljetek, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme léssen:

11. Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.

12. Ez pedig néktek a jele: találtok egy kis gyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.

13. És hirtelenséggel jelenék az angyallal mennyei seregek sokasága, a kik az Istent dicsérik és ezt mondják vala:

14. Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!

15. És lőn, hogy mikor elmentek az angyalok ő tőlök a mennybe, mondának a pásztoemberek egymásnak: Menjünk el mind Bethlehemig, és lássuk meg e dolgot, a melyet az Úr megjelentett nékünk.

16. Elmenének azért sietséggel, és megtalálák Máriát és Józsefet, és a kis gyermeket, ki a jászolban fekszik vala.

17. És ezt látván, elhirdeté, a mi nékik a gyermek felől mondatott vala.

18. És mindenek, a kik hallák, elcsodálkozának azokon, a miket a pásztorok nékik mondtak.

19. Mária pedig mind ez ígéket megtartja, és szívében forgatja vala.

20. A pásztorok pedig visszatérének, dicsőítvén és dicsérvén az Istent mind azok felől, a miket hallottak és láttak, a mint nékik megmondatott.

21. És mikor betölt a nyolcz nap, hogy a kis gyermeket körülmetéljék, nevezék az ő nevét Jézusnak, a mint őt az angyal nevezte, mielőtt fogantatott volna anyja méhében.

22. Mikor pedig betöltek Mária tisztulásának napjai a Mózes törvénye szerint, felvivék őt Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak.

23. (A mint megiratott az Úr törvényében, hogy: Minden elsőszülött fiú az Úrnak szenteltessék),

24. És hogy áldozatot adjanak, a szerint a mint megmondatott az Úr törvényében: Egy pár gerliczét, vagy két galambfiat.

25. És ímé vala Jeruzsálemben egy ember, a kinek neve Simeon volt, és ez az ember igaz és istenfélő vala, a ki várta az Izráel vigasztalását, és a Szent Lélek vala ő rajta.

26. És kijelentetett néki a Szent Lélek által, hogy addig halált nem lát, a míg meg nem látja az Úrnak Krisztusát.

27. És ő a Lélek indításából a templomba méne, és mikor a gyermek Jézust bevivék szülői, hogy ő érette a törvény szokása szerint cselekedjenek,

28. Akkor ő karjaiba vevé őt, és áldá az Istent, és monda:

29. Mostan bocsátod el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességben:

30. Mert látták az én szemeim a te üdvösségedet,

31. A melyet készítettél minden népeknek szeme láttára;

32. Világosságul a pogányok megvilágosítására, és a te népednek, az Izráelnek dicsőségére.

33. József pedig és az ő anyja csodálkozának azokon, a miket ő felőle mondtak.

34. És megáldá őket Simeon, és monda Máriának, az ő anyjának: Ímé ez vettetett sokaknak elestére és feltámadására az Izráelben; és jegyül, a kinek sokan ellene mondanak;

35. Sőt a te lelkedet is általhatja az éles tű; hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek.

36. És vala egy prófétaasszony, Anna, a Fánuel leánya, az Áser nemzetségéből (ez sok időt élt, miután az ő szüzességétől fogva hét esztendeig élt férjével,

37. És ez mintegy nyolczvannégy esztendőös özvegy vala), a ki nem távozik el a templomból, hanem bőjtölésekkel és imádkozásokkal szolgál vala éjjel és nappal.

38. Ez is ugyanazon órában oda állván, hálát adott az Úrnak, és szóla ő felőle mindenknek, a kik Jeruzsálemben a váltságot várták.

39. És mikor mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatérének Galileába, az ő városukba, Názáretbe.

40. A kis gyermek pedig növekedék, és erősödék lélekben, teljesedve bölcsességgel; és az Istennek kegyelme vala ő rajta.

41. Az ő szülei pedig évenként feljártak Jeruzsálemben a húsvét ünnepére.

42. És mikor tizenkét esztendőös lett, fölmenének Jeruzsálemben az ünnep szokása szerint;

43. És mikor eltelének a napok, mikor ők visszatérének, a gyermek Jézus visszamarada Jeruzsálemben; és nem vevék észre sem József, sem az ő anyja;

44. Hanem azt gondolván, hogy az úti társaságban van, egy napi járó földet menének, és keresék őt a rokonok és az ismerősök között;

45. És mikor nem találák őt, visszamenének Jeruzsálemben, hogy megkeressék.

46. És lőn, hogy harmadnapra megtalálták őt a templomban, a doktorok között ülve, a mint őket hallgatta, és kérdezgette őket.

47. És mindnyájan, a kik őt hallgatták, elálmélkodának az ő értelmén és az ő feleletein.

48. És meglátván őt, elcsodálkoznak, és monda néki az ő anyja: Fiam, miért cselekedted ezt velünk? Ímé atyád és én nagy bánattal kerestünk téged.

49. Ő pedig monda nékik: Mi dolog, hogy engem kerestetek? Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatosnak lennem, a melyek az én Atyámnak dolgai?

50. De ők nem érték e beszédet, a mit ő nékik szóla.

51. És aláméne velök, és méne Názáretbe; és engedelmes vala nékik. És az ő anyja szívében tartá mind ezeket a dolgokat.

52. Jézus pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben.

3.rész

1. Tibérius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében pedig, mikor Júdeában Poncius Pilátus volt a helytartó, és Galileának negyedes fejedelme Heródes, Iturea és Trakhónitis tartományának pedig negyedes fejedelme az ő testvére Filep, Abiléné negyedes fejedelme meg Lisániás,

2. Annás és Kajafás főpapsága alatt, lőn az Úrnak szava Jánoshoz, a Zakariás fiához, a pusztában,

3. És méne a Jordán mellett lévő minden tartományba prédikálván a megtérés keresztségét a bűnöknek bocsánatjára;

4. A mint meg van írva Ésaiás próféta beszédeinek könyvében, ki ezt mondja: Kiáltónak szava a pusztában: Készítsétek meg az Úrnak útját, egyengessétek az ő ösvényeit.

5. Minden völgy betöltetik, minden hegy és halom megalacsonyíttatik; és az egyenetlenek egyenesekké, és a göröngyös utak simákká lesznek;

6. És meglátja minden test az Istennek szabadítását.

7. Monda azért a sokaságnak, a mely kiméne hozzá, hogy általa megkereszteltessék: Viperák fajzati, kicsoda intett meg titeket, hogy a bekövetkező harag elől meneküljete?

8. Teremjete azért megtéréshez méltó gyümölcsöket, és ne mondogassátok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! mert mondom néktek, hogy az Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak.

9. Immár pedig a fejsze is rávettetett a fák gyökerére: minden fa azért, a mely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és a tűzre vettetik.

10. És megkérde őt a sokaság, mondván: Mit cselekedjünk tehát?

11. Ő pedig felelvén, monda nékik: A kinek két köntöse van, egyiket adja annak, a kinek nincs; és a kinek van eledele, hasonlóképp cselekedjék.

12. És eljövének a vámszedők is, hogy megkeresztelkedjenek, és mondanak néki: Mester, mit cselekedjünk?

13. Ő pedig monda nékik: Semmi többet ne követeljete, mint a mi előtökbe rendeltetett.

14. És megkérde őt a vitézek is, mondván: Hát mi mit cselekedjünk? És monda nékik: Senkit se háborítsatok, se ne patvarkodjatok; és elégedjete meg zsoldotokkal.

15. Mikor pedig a nép várt és szívökben mind azon gondolkoztak János felől, hogy vajjon nem ő-é a Krisztus;

16. Felele János mindeneknek, mondván: Én ugyan keresztellek titeket vízzel; de eljő, a ki nálamnál erősebb, a kinek nem vagyok méltó, hogy sarujának kötőjét megoldjam: az majd keresztel titeket Szent Lélekkel és tőzzel:

17. Kinek szórólapátja kezében van, és megtisztítja szérűjét; és a gabonát az ő csűrébe takarja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tőzzel.

18. És még sok egyebekre is intvén őket, hirdeté az evangéliomot a népnek.

19. Mikor pedig Heródes, a negyedes fejedelem, megfeddetett ő tőle Heródiásért, az ő testvérének, Filepnek feleségéért és mindama gonoszságokért, a miket Heródes cselekedett,

20. Ez még azzal tetézte mindezeket, hogy Jánost tömlöczbe vetteté.

21. Lőn pedig, hogy mikor az egész nép megkeresztelkedett, és Jézus is megkereszteltetett, és imádkozott, megnyilatkozék az ég,

22. És leszálla ő reá a Szent Lélek testi ábrázatban mint egy galamb, és szózat lőn mennyből, ezt mondván: Te vagy amaz én szerelmes Fiam, te benned gyönyörködöm!

23. Maga Jézus pedig mintegy harmincz esztendő volt, mikor tanítani kezdett, ki, a mint állítják vala, a József fia vala, ez pedig a Hélié,

24. Ez Mattáté, ez Lévié, ez Melkié, ez Jannáé, ez Józsefé,

25. Ez Matthatiásé, ez Ámosé, ez Naumé, ez Eslié, ez Naggaié,

26. Ez Maáté, ez Matthatiásé, ez Sémeié, ez Józsefé, ez Júdáé,

27. Ez Joannáé, ez Rhésáé, ez Zorobábelé, ez Saláthielé, ez Nérié,

28. Ez Melkié, ez Addié, ez Hosámé, ez Elmodámé, ez Éré,

29. Ez Jóséé, ez Eliézeré, ez Jórimé, ez Mattáté, ez Lévié,

30. Ez Simeoné, ez Júdáé, ez Józsefé, ez Jónáné, ez Eliákimé,

31. Ez Méleáé, ez Maináné, ez Mattátáé, ez Nátáné, ez Dávidé,

32. Ez Jesséé, ez Obedé, ez Boázé, ez Sálmoné, ez Naássoné,

33. Ez Aminádábé, ez Arámé, ez Esroné, ez Fáresé, ez Júdáé.

34. Ez Jákóbé, ez Izsáké, ez Ábrahámé, ez Táréé, ez Nákhoré,

35. Ez Sárukhé, ez Ragávé, ez Fáleké, ez Eberé, ez Saláé,

36. Ez Kajnáné, ez Arfaksádé, ez Semé, ez Noéé, ez Lámekhé,

37. Ez Mathuséláé, ez Énókhé, ez Járedé, ez Mahalaléelé, ez Kajnáné,

38. Ez Énósé, ez Sethé, ez Ádámé, ez pedig az Istené.

4.rész

1. Jézus pedig Szent Lélekkel telve, visszatérel a Jordántól, és viteték a Lélektől a pusztába
2. Negyven napig, kísértetvén az ördög által. És nem evék semmit azokban a napokban; de mikor azok elmúltak, végre megéhezék.
3. És monda néki az ördög. Ha Isten Fia vagy, mondd e kőnek, hogy változzék kenyérré.
4. Jézus pedig felele néki, mondván: Meg van írva, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem az Istennek minden ígérével.
5. Majd felvivén őt az ördög egy nagy magas hegyre, megmutatá néki e föld minden országait egy szempillantásban,
6. És monda néki az ördög: Néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nékem adatott, és annak adom, a kinek akarom;
7. Azért ha te engem imádsz, mindez a tied lesz.
8. Felelvén pedig Jézus, monda néki: Távozz tőlem, Sátán; mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj.
9. Azután Jeruzsálemben vivé őt, és a templom ormára állítván, monda néki: Ha Isten Fia vagy, vedd alá magad innét;
10. Mert meg van írva: Az ő angyalinak parancsol te felőled, hogy megőrizzenek téged;
11. És: Kezökben hordoznak téged, hogy valamiképp meg ne üssed lábadat a kőbe.
12. Felelvén pedig Jézus, monda néki: Megmondattam: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.
13. És elvégezvén minden kísértést az ördög, eltávozték tőle egy időre.
14. Jézus pedig megtérel a Léleknek erejével Galileába: és híre méne néki az egész környéken.
15. És ő taníta azoknak zsinagógáiban, dicsőítettvén mindenektől.
16. És méne Názáretbe, a hol felneveltetett: és beméne, szokása szerint, szombatnapon a zsinagógába, és felállt olvasni.
17. És adák néki az Ésaías próféta könyvét; és a könyvet feltárván, arra a helyre nyitá, a hol ez vala írva:
18. Az Úrnak lelke van én rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessek, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szeméinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesujtottakat,
19. Hogy hirdessek az Úrnak kedves esztendejét.
20. És behajtván a könyvet, átadá a szolgának, és leüle. És a zsinagógában mindenek szeméi ő reá valának függesztve.
21. Ő pedig kezdé hozzájuk szólani: Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallástokra.
22. És mindnyájan bizonyoságot tőnek felőle, és elálmélkodának kedves beszédein, a melyek szájából származtak, és mondának: Avagy nem a József fia-e ez?
23. És monda nékik: Bizonyára azt a példabeszédet mondjátok nékem: Orvos, gyógyítsd meg magadat! A miket hallottunk, hogy Kapernaumban történtek, itt a te hazádban is cselekedd meg azokat.
24. Mondta pedig: Bizony mondom néktek: Egy próféta sem kedves az ő hazájában.
25. És igazán mondom néktek, hogy Illés idejében sok özvegy asszony volt Izráelben, mikor az ég három esztendeig és hat hónapig be volt zárva, úgy hogy az egész tartományban nagy éhség volt;
26. Mégis azok közül senkihez nem küldetett Illés, hanem csak Sidonnak Sareptájába az özvegy asszonyhoz.
27. És az Elizeus próféta idejében sok bélpoklos volt Izráelben; de azok közül egy sem tisztult meg, csak a Síríából való Naámán.
28. És betelének mindnyájan haraggal a zsinagógában, mikor ezeket hallották.

29. És felkelvén, kiűzék őt a városon kívül és vivék őt annak a hegynek szélére, a melyen az ő városuk épült, hogy onnan letaszítsák.
30. Ő azonban közöttük átmenve, eltávozék.
31. És leméne Kapernaumba, Galilea városába; és tanítja vala azokat szombatnapokon.
32. És csodálkoznak az ő tudományán, mert beszéde hatalmas vala.
33. És a zsinagógában vala egy tisztátalan ördögi lélektől megszállt ember, a ki fennhangon kiálta,
34. Mondván: Ah, mi közünk hozzád názáreti Jézus? Jöttél, hogy elveszíts minket? Ismerlek téged ki vagy: az Istennek ama Szentje!
35. És megdorgálá őt Jézus, mondván: Némulj meg és menj ki ez emberből! És az ördög azt a középre vetvén, kiméne belőle, és nem árta néki semmit.
36. És támada félelem mindenekben, és egymással szólnak és beszélnek vala, mondván: Mi dolog ez, hogy nagy méltósággal és hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek és kimennek?
37. És elterjede a hír ő felőle a környék minden helyén.
38. Azután a zsinagógából eltávozván, a Simon házába méne. A Simon napa pedig nagy hideglelésben feküdt, és könyörögtek neki érette.
39. És Jézus mellé állván, megdorgálá a hideglelést, és az elhagyá őt; és ő azonnal felkelvén, szolgálá nékik.
40. A nap lementével pedig, mindenek, a kiknek különféle betegek valának, ő hozzá vivék azokat; ő pedig mindegyikükre reávetvén kezeit, meggyógyítá őket.
41. Sokakból pedig ördögök is mentek ki, kiáltozván és mondván: Te vagy ama Krisztus, az Isten Fia! De ő megdorgálván, nem engedé őket szólani, mivelhogy tudták, hogy ő a Krisztus.
42. A nap fölkeltekor pedig kimenvén, pusztá helyre méne; de a sokaság felkeresé őt, és hozzámenének, és tartóztaták őt, hogy ne menjen el tőlök.
43. Ő pedig monda nékik: Egyéb városoknak is hirdetnem kell nékem az Istennek országát; mert azért küldettem.
44. És prédikál vala Galilea zsinagógaiban.

5.rész

1. És lőn, hogy mikor a sokaság hozzá tódult, hogy hallgassa az Isten beszédét, ő a Genezáret tavánál áll vala;
2. És láta két hajót állani a vizen: a halászok pedig, miután azokból kiszállottak, mossák vala az ő hálóikat.
3. És ő bemenvén az egyik hajóba, a mely a Simoné vala, kéré őt, hogy vigye egy kissé beljebb a földtől: és mikor leült, a hajóból tanítá a sokaságot.
4. Mikor pedig megszűnt beszélni, monda Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra.
5. És felelvén Simon, monda néki: Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, még sem fogtunk semmit: mindazáltal a te parancsolatodra levetem a hálót.
6. És ezt megtévén, halaknak nagy sokaságát keríték be; szakadoz vala pedig az ő hálójuk.
7. Intének azért társaiknak, a kik a másik hajóban valának, hogy jőjjenek és segítsenek nékik. És eljövén, megtölték mind a két hajót, annyira, hogy csaknem elsülyedének.
8. Látván pedig ezt Simon Péter, Jézusnak lábai elé esék, mondván: Eredj el én tőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!
9. Mert félelem fogta körül őt és mindazokat, a kik ő vele valának, a halfogás miatt, a melyet fogtak;
10. Hasonlóképen Jakabot és Jánost is, a Zebedeus fiait, a kik Simonnak társai valának. És monda

Simonnak Jézus: Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz.

11. És a hajókat a szárazra vonván, elhagyák mindenöket és követék őt.

12. És lőn, hogy mikor az egyik városban vala, ímé vala ott egy poklossággal teljes ember: és mikor meglátta Jézust, arczra borulva kéré őt, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem!

13. Jézus pedig kinyújtván kezét, illetve azt, mondván: Akarom, tisztulj meg. És azonnal eltávozék tőle a bélpoklosság.

14. És ő megparancsolá néki, hogy azt senkinek se mondja el; hanem eredj el, úgymond, mutasd meg magad a papnak, és vígy áldozatot a te megtisztulásodért, a mint Mózes parancsolta, bizonyságul ő nékik.

15. A hír azonban annál inkább terjedt ő felőle; és nagy sokaság gyűle egybe, hogy őt hallgassák, és hogy általa meggyógyuljanak az ő betegségeikből.

16. De ő félrevonula a pusztákba, és imádkozék.

17. És lőn egy napon, hogy ő tanít vala: és ott ülének a farizeusok és a törvénynek tanítói, a kik jöttek Galileának és Júdeának minden faluiból és Jeruzsálemből: és az Úrnak hatalma vala ő vele, hogy gyógyítsa.

18. És ímé valami férfiak ágyon egy embert hozának, a ki gutaütött vala; és igyekezének azt bevinni és ő elébe tenni.

19. De nem találván módot, hogy a sokaság miatt mikép vigyék őt be, felhágának a háztetőre, és a cseréphéjazaton át bocsáták őt alá ágyastól Jézus elé a középre.

20. És látván azoknak hitét, monda: Ember, megbocsáttattak néked a te bűneid.

21. Az írástudók pedig és a farizeusok elkezdének tanakodni, mondván: Kicsoda ez, a ki ily káromlást szól? Ki bocsáthatja meg a bűnt, hanemha egyedül az Isten?

22. Jézus pedig észrevévén az ő tanakodásukat, felelvén, monda nékik: Mit tanakodtok a ti szívetekben?

23. Melyik könnyebb, azt mondani: Megbocsáttattak néked a te bűneid; vagy azt mondani: Kelj fel és járj?

24. Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön megbocsátani a bűnöket, (monda a gutaütöttek): Néked mondom, kelj fel, és föllevén nyoszolyádat, eredj haza!

25. És az rögtön felkelvén azok szemeláttára, fölvevé a min feküdt, és elméne haza, dicsőítvén az Istent.

26. És az álmélgodás elfogá mindnyájukat, és dicsőíték az Istent, és betelének félelemmel, mondván: Bizony csodadolgokat láttunk ma!

27. Ezek után pedig kiméne, és láta egy Lévi nevű vámszedőt, a ki a vámnál ül vala, és monda néki: Kövess engem!

28. És az mindeneket elhagyván, felkele és követé őt.

29. És Lévi nagy lakomát készíté néki az ő házánál; és vala ott nagy sokasága a vámszedőknek és egyebeknek, a kik ő velök letelepedtek volt.

30. És köztük az írástudók és farizeusok zúgolódának az ő tanítványai ellen, mondván: Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és a bűnösökkel?

31. És felelvén Jézus, monda nékik: Az egészségeseknek nincs szükségük orvosra, hanem a betegeknek.

32. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre.

33. Azok pedig mondának néki: Mi az oka, hogy a János tanítványai gyakorta böjtölnek és imádkoznak, valamint a farizeusokéi is; a te tanítványaid pedig esznek és isznak?

34. Ő pedig monda nékik: Avagy mivelhetitek-é azt, hogy a lakodalmasok böjtöljenek, a míg a vőlegény velök van?

35. De eljönnek a napok, és mikor a vőlegény elvétetik ő tőlök, akkor majd böjtölnek azokban a napokban.

36. És monda nékik példabeszédet is: Senki nem toldja az új posztó foltot az ó posztóhoz; mert különben az újat is megszakasztja és az ó posztóhoz nem illik az újból való folt.

37. És senki sem tölti az új bort ó tömlőkbe; mert különben az új bor megszakasztja a tömlőket, és a bor kiömöl, és a tömlők is elvesznek.

38. Hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni, és mind a kettő megmarad.

39. És senki, a ki ó bort iszik, mindjárt újat nem kíván, mert azt mondja: Jobb az ó.

6.rész

1. Lőn pedig a húsvét szombatját követő második szombaton, hogy a vetések között méne által és az ő tanítványai gabonafejeket szaggatván és azokat kezeikkel kimorzsolván, ettek.

2. Némelyek pedig a farizeusok közül mondanak nékik: Miért cselekszitek azt, a mit szombatnapokon nem szabad cselekedni?

3. És felelvén Jézus, monda nékik: Nem olvastátok-e, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett ő és a kik vele voltak?

4. Mi módon ment be az Úrnak házába és vette el a szent kenyeret és ette meg és adott azoknak is, a kik vele voltak, a melyeket pedig nem szabad megenni, hanem csak a papoknak?

5. És monda nékik: Az embernek Fia ura a szombatnak is.

6. Lőn pedig más szombaton is, hogy ő a zsinagógába méne és taníta, és vala ott egy ember, a kinek a jobb keze száradt volt.

7. Az írástudók és farizeusok pedig leselkedének ő utána, ha vajjon gyógyít-e majd szombatnapon, hogy vádat találjanak ellene.

8. Ő pedig tudván azoknak gondolatait, monda a száradt kezű embernek: Kelj fel és állj elő! És felkelvén, előáll.

9. Monda azért nékik Jézus: Valamit kérdek tőletek: Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni? az életet megtartani, vagy elveszteni?

10. És körültekintve mindnyájokon, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! Az pedig úgy cselekedék, és keze oly éppé lőn, mint a másik.

11. Azok pedig eltelének esztelenséggel és beszélgetnek vala egymás közt, hogy mit cselekedjenek Jézussal?

12. És lőn azokban a napokban, kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el.

13. És mikor megvirrada, előszólítá az ő tanítványait és kiválaszta azok közül tizenkettőt, a kiket apostoloknak is nevezte:

14. Simont, a kit Péternek is nevezte, és Andrást, annak testvérét, Jakabot és Jánost, Filepet és Bertalant,

15. Mátét és Tamást, Jakabot, az Alfeus fiát, és Simont, a ki Zelotesnek nevezteték,

16. Júdást, a Jakab fiát és Iskariotes Júdást, a ki árulóvá is lőn;

17. És alámenvén ő velök, megáll a síkságon, és az ő tanítványainak serege és a népnek nagy sokasága egész Júdeából és Jeruzsálemből és Tírusnak és Sídonnak tengermelléki határából, a kik jöttek, hogy hallgassák őt és meggyógyíttassanak betegségeikből.

18. És a kik tisztátalan lelkektől gyötrettek, meggyógyulának.

19. És az egész sokaság igyekezik vala őt illetni: mert erő származék belőle, és mindeneket meggyógyíta.

20. Ő pedig felemelvén szemeit az ő tanítványaira, monda: Boldogok vagytok ti szegények: mert tiétek az Isten országa.

21. Boldogok ti, kik most éheztek: mert megelégtettek. Boldogok ti, kik most sírtok: mert nevetni fogtok.
22. Boldogok lesztek, mikor titeket az emberek gyűlölnék, és kirekesztenek, és szidalmaznak titeket, és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az embernek Fiáért.
23. Örüljétek azon a napon és örvendeztetek; mert ímé a ti jutalmatok bőséges a mennyben; hiszen hasonlóképen cselekedtek a prófétákkal az ő atyáik.
24. De jaj néktek, gazdagoknak, mert elvettétek a ti vigasztalástokat.
25. Jaj néktek, kik beteltetek; mert éhezni fogtok. Jaj néktek, kik most nevettek; mert sírni és jajgatni fogtok.
26. Jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek; mert épen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik.
27. De néktek mondom, kik engem hallgattok: Szeressétek ellenségeiteket, jól tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnék,
28. Áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, és imádkozzatok azokért, a kik titeket háborgatnak.
29. A ki egyik arcodat megüti, fordítsd néki a másikat is; és attól, a ki felső ruhádat elveszi, ne vond meg alsó ruhádat se.
30. Mindennek pedig, a ki tőled kér, adj; és attól, a ki elveszi a tiédet, ne kérd vissza.
31. És a mint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképen cselekedjétek azokkal.
32. Mert ha csak azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, a kik őket szeretik.
33. És ha csak azokkal tesztek jól, a kik veletek jól tesznek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is ugyanazt cselekszik.
34. És ha csak azoknak adtok kölcsönt, a kiktől reménylitek, hogy visszakapjátok, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza.
35. Hanem szeressétek ellenségeiteket, és jól tegyetek, és adjatok kölcsönt, semmit érte nem várván; és a ti jutalmatok sok lesz, és ama magasságos Istennek fiai lesztek: mert ő jóltévő a háládatlanokkal és gonoszokkal.
36. Legyetek azért irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas.
37. Ne ítéljétek és nem ítéltettek; ne kárhoztassatok és nem kárhoztattok; megbocsássatok, néktek is megbocsáttatik;
38. Adjatok, néktek is adatik; jó mértéket, megnyomottat és megrázottat, színig teltet adnak a ti öletekbe. Mert azzal a mértékkal mérnek néktek, a melylyel ti mértek.
39. Példabeszédet is monda nékik: Vajjon a vak vezetheti-é a világtalant? avagy nem mindketten a verembe esnek-é?
40. Nem feljebb való a tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere.
41. Miért nézed pedig a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, mely a te saját szemedben van, nem veszed észre?
42. Avagy mi módon mondhatod a te atyádfiának: Atyámfia, hadd vessem ki a szálkát a te szemedből, holott te a te szemedben lévő gerendát nem látod. Te képmutató, vedd ki először a gerendát a te szemedből és azután gondold arra, hogy kivesd a szálkát, a mely a te atyádfia szemében van.
43. Nem jó fa az, a mely romlott gyümölcsöt terem; és nem romlott fa az, a mely jó gyümölcsöt terem.
44. Mert minden fa az ő tulajdon gyümölcséről ismertetik meg; mert a tövisről nem szednek fűgét, sem a szederindáról nem szednek szőlőt.
45. A jó ember az ő szívének jó kincséből hoz elő jót; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincséből hoz elő gonoszt: mert a szívnek teljességéből szól az ő szája.

46. Miért mondjátok pedig nékem: Uram! Uram! ha nem mívelitek, a miket mondok?

47. Valaki én hozzám jó és hallgatja az én beszédimet és azokat megtartja, megmondom néktek, mihez hasonló.

48. Hasonló valamely házépítő emberhez, a ki leásott és mélyre hatolt, és kősziklára vetett fundamentomot: mikor aztán árvíz lett, beleütközött a folyóvíz abba a házba, de azt meg nem mozdíthatta: mert kősziklán épült.

49. A ki pedig hallgatja, de nem tartja meg, hasonló ahhoz az emberhez, a ki csak a földön építette házát fundamentom nélkül: a melybe beleütközvén a folyóvíz, azonnal összeomlott; és nagy lett annak a háznak romlása.

7.rész

1. Mikor pedig minden ő beszédeit a nép hallatára elvégezte, beméne Kapernaumba.

2. Egy századosnak szolgálja pedig, a ki annál nagy becsületben volt, igen rosszul lévén, már halófélben vala.

3. Az pedig, mikor hallott Jézus felől, hozzá küldé a zsidók véneit, kérvén őt, hogy jőjjön el és gyógyítsa meg az ő szolgáját.

4. Azok pedig Jézushoz menvén, igen kérék őt, mondván: Méltó, hogy megtedd néki;

5. Mert szereti a mi nemzetünket, és a zsinagógát is ő építtette nekünk.

6. Jézus tehát elméne velök. Mikor azonban már nem messze volt a háztól, eléje küldé a százados néhány jó barátját, izenvén néki: Uram, ne fáraszd magad; mert nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jőjj;

7. A miért is magamat sem tartottam érdemesnek arra, hogy hozzád menjek: hanem csak szóval mondd, és meggyógyul az én szolgám.

8. Mert én is hatalom alá vetett ember vagyok, és vitézek vannak alattam; és ha az egyiknek azt mondom: Eredj el, elmegy; vagy a másíknak: Jövel, eljő; és ha szolgámnak szólok: Tedd ezt, azt teszi.

9. Jézus pedig ezeket hallván, elcsudálkozék ő rajta; és hátrafordulván monda az őt követő sokaságnak: Mondom néktek, ilyen hitet Izráelben sem találtam!

10. És a küldöttek visszatérvén a házhoz, a beteg szolgát már egészségben találák.

11. És lőn másnap, hogy méne Nain nevű városba; és az ő tanítványai sokan menének ő vele, és nagy sokaság.

12. Mikor pedig a város kapujához közelített, ímé egy halottat hoznak vala ki, egyetlen egy fiát az anyjának, és az özvegy asszony vala; és a városból nagy sokaság volt ő vele.

13. És látván őt az Úr, megkönyörüle rajta, és monda néki: Ne sírj.

14. És oda menvén, illeté a koporsót; a vivők pedig megállának. És monda: Ifjú, néked mondom, kelj föl!

15. És felüle a megholt, és kezde szólni; és adá őt anyjának.

16. És elfogá mind azokat a félelem, és dicsőíték az Istent, mondván: Nagy próféta támadt mi köztünk; és: Az Isten megtekintette az ő népét.

17. És kiméne ő felőle e hír az egész Júdeába, és a körül való minden tartományba.

18. És Jánosnak mind ezeket elmondák a tanítványai. És János az ő tanítványai közül kettőt előszólítván,

19. Elküldé Jézushoz, mondván: Te vagy-é az, a ki eljövendő vala, vagy mást várjunk?

20. Mikor azért azok a férfiak hozzámentek, mondának: Keresztelő János küldött minket te hozzád, mondván: Te vagy-é az, a ki eljövendő vala, vagy mást várjunk?

21. Azon órában pedig sokakat gyógyíta meg betegségekből, csapásokból, tisztátalan lelkektől, és

sok vaknak adá meg szeme világát.

22. És felelvén Jézus, monda nékik: Elmenvén mondjátok meg Jánosnak, a miket láttatok és hallottatok: hogy a vakok szemeik világát veszik, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangéliom prédikáltatik.

23. És boldog, valaki én bennem meg nem botránkozik.

24. Mikor pedig elmentek a János követei, kezdé mondani a sokaságnak János felől: Mit látni mentetek ki a pusztába? szélingatta nádszálat-é?

25. Hát mit látni mentetek ki? puha ruhákba öltözött embert-é? Ímé a kik drága öltözetben és gyönyörűségben vannak, a királyok palotáiban vannak.

26. Hát mit látni mentetek ki? Prófétát-é? Bizony mondom néktek, prófétánál is nagyobbat.

27. Ez az, a ki felől meg van írva: Ímé én elküldöm az én követemet a te orczád előtt, ki elkészíti előtted a te útadat.

28. Mert mondom néktek, hogy azok között, a kik asszonytól születtek, egy sincs nagyobb próféta Keresztelő Jánosnál; de a ki kisebb az Isten országában, nagyobb ő nála.

29. És mikor ezt hallotta az egész nép és a vámszedők, igazat adának az Istennek, megkeresztelkedvén a János keresztségével;

30. A farizeusok pedig és a törvénytudók az Isten tanácsát megveték ő magokra nézve, nem keresztelkedvén meg ő tőle.

31. Monda pedig az Úr: Mihez hasonlítsam azért e nemzetségnek embereit? és mihez hasonlók?

32. Hasonlók a piacon ülő gyermekekhez, kik egymásnak kiáltanak, és ezt mondják: Sípoltunk néktek, és nem tánczoltatok; siralmas énekeket énekeltünk néktek, és nem sírtatok.

33. Mert eljött Keresztelő János, a ki kenyeret sem eszik, bort sem iszik, és ezt mondjátok: Ördög van benne.

34. Eljött az embernek Fia, a ki eszik és iszik, és ezt mondjátok: Ímé a falánk és borivó ember, a vámszedők és bűnösök barátja.

35. És igazoltatik a bölcsesség minden ő fiaitól.

36. Kéré pedig őt egy a farizeusok közül, hogy ő vele egyék; annakokáért bemenvén a farizeus házába, leüle enni.

37. És ímé a városban egy asszony a ki bűnös vala, mikor megtudta, hogy ő a farizeus házában leült enni, hoza egy alabástrom szelencze drága kenetet.

38. És megállván hátul az ő lábainál sírva, könnyeivel kezdé öntözni az ő lábait, és fejének hajával törle meg, és csókolgatá az ő lábait, és megkené drága kenettel.

39. Mikor pedig ezt látta a farizeus, a ki őt meghívta, monda magában: Ez, ha próféta volna, tudná ki és miféle asszony az, a ki őt illeti: hogy bűnös.

40. És felelvén Jézus, monda néki: Simon, van valami mondani valóm néked. És az monda: Mester, mondjad.

41. Egy hitelezőnek két adósa vala: az egyik adós vala ötszáz pénzzel, a másik pedig ötvennel.

42. És mikor nem volt nékik miből megadni, mind a kettőnek elengedé. E kettő közül azért, mondd meg, melyik szereti őt jobban?

43. Felelvén pedig Simon, monda: Azt gondolom, hogy az, a kinek többet engedett el. És Jézus monda néki: Igazán ítéltél.

44. És az asszonyhoz fordulván, monda Simonnak: Látod-é ez asszonyt? Bejövék a te házába, az én lábaimnak vizet nem adál: ez pedig könnyeivel öntözé az én lábaimat, és fejének hajával törle meg.

45. Engem meg nem csókolál: ez pedig az időtől fogva, hogy bejöttem, nem szünt meg az én lábaimat csókolgatni.

46. Olajjal az én fejemet meg nem kentéd: ez pedig drága kenettel kené meg az én lábaimat.

47. Minekokáért mondom néked: Néki sok bűne bocsáttatott meg; mert igen szeretett; a kinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.

48. És monda annak: Megbocsáttattak néked a te bűneid.

49. És a kik együtt ülének vele az asztalnál, kezdék magukban mondani: Ki ez, hogy a bűnöket is megbocsátja?

50. Monda pedig az asszonynak: A te hited megtartott téged. Eredj el békességgel!

8.rész

1. És lőn ezután, hogy ő jár vala városenként és falunként, prédikálván és hirdetvén az Isten országát, és vele a tizenkettő,

2. És némely asszonyok, a kiket tisztátalan lelkektől és betegségekből gyógyított meg, Mária, a ki Magdalénának neveztetik, kiből hét ördög ment ki,

3. És Johanna, Khúzának, a Heródes gondviselőjének felesége, és Zsuzsánna, és sok más asszony, kik az ő vagyonukból szolgálnak néki.

4. Mikor pedig nagy sokaság gyűlt egybe, és minden városból mentek vala ő hozzá, monda példázat által:

5. Kiméne a magvető, hogy elvesse az ő magvát: és magvetés közben némely esék az útfélre; és eltapostaték, és az égi madarak megevék azt.

6. És némely esék a kősziklára; és mikor kikelt, elszárada, mert nem vala nedvessége.

7. Némely esék a tövis közé; és a tövisek vele együtt növekedvén, megfojták azt.

8. Némely pedig esék a jó földbe; és mikor kikelt, százannyi hasznot hozza. Ezeket mondván, kiált vala: A kinek van füle a hallásra, hallja.

9. És megkérdeék őt az ő tanítványai, mondván: Mi lehet e példázat?

10. Ő pedig monda nékik: Néktek adatott, hogy az Isten országának titkait értsétek; egyebeknek példázatokban, hogy látván ne lássanak, és hallván ne értsenek.

11. A példázat pedig ez: A mag az Isten beszéde.

12. Az útfélen valók pedig azok, a kik hallják; aztán eljő az ördög, és kikapja az ígét az ő szívökből, hogy ne higyenek és ne idvezüljenek.

13. És a kősziklán valók azok, a kik, mikor hallják, örömmel veszik az ígét; de ezeknek nincs gyökerük, a kik egy ideig hisznek, a kísértés idején pedig elszakadnak.

14. És a melyik a tövis közé esett, ezek azok, a kik hallották, de elmenvén, az élet gondjaitól, és gazdagságától és gyönyörűségeitől megfojthatnak, és gyümölcsöt nem teremnek.

15. A melyik pedig a jó földbe esett, ezek azok, a kik a hallott ígét tiszta és jó szívvel megtartják, és gyümölcsöt teremnek béketűréssel.

16. Senki pedig, ha gyertyát gyújt, be nem fedi azt valami edénnyel, sem az ágy alá nem rejti; hanem a gyertyatartóba teszi, hogy a kik bemennek, lássák a világot.

17. Mert nincs oly titok, mely nyilvánvalóvá ne lenne; és nincs oly elrejtett dolog, mely ki ne tudódnék, és világosságra ne jőne.

18. Meglássátok azért, mimódon hallgatjátok: mert a kinek van, annak adatik; és a kinek nincs, még a mijét gondolja is hogy van, elvétetik tőle.

19. Jövének pedig hozzá az ő anyja és atyjafiai, de nem tudtak hozzá jutni a sokaság miatt.

20. És tudtára adák néki, mondván: A te anyád és atyádfiai künn állnak, téged akarván látni.

21. Ő pedig felelvén, monda nékik: Az én anyám és az én atyámfiak ezek, a kik az Isten beszédét hallgatják, és megcselekszik azt.

22. Lőn pedig egy napon, hogy beméne a hajóba ő és az ő tanítványai; és monda nékik: Menjünk a tónak túlsó partjára. És elindulának.

23. De hajózásuk közben elszenderedék; és szélvész csapott le a tóra, és megmerülének, és

veszedelemben valának.

24. És hozzá menvén, felkölték őt mondván: Mester, Mester, elveszünk! Ő pedig felserkenvén, megdorgálá a szelet és a víznek habjait; és megszűnének, és lőn csendesség.

25. És monda nékik: Hol van a ti hitetek? És félelemmel csodálkoznak vala, mondván egymásnak: Ugyan ki ez, hogy a szeleknek is, a víznek is parancsol, és engednek néki?

26. És evezének a Gaderénusok tartományaiba, mely Galileával átellenben van.

27. És mikor ő kiment a földre, jöve elébe a városból egy ember, kiben ördögök voltak sok időtől fogva, sem ruhába nem öltözött, sem házban nem lakott, hanem a sírboltokban.

28. És mikor meglátta Jézust, felkiálta és lábai elé esék néki, és fenszóval monda: Mi közöm van nékem te veled, Jézus, felséges Istennek Fia? kérlek téged, ne gyötörj engem.

29. Mert azt parancsolá annak a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki az emberből. Mert gyakran elragadá őt: annakokáért lánczokkal és békókkal megkötözve őrizteték; de a kötelékeket elszaggatván, az ördögtől a pusztákba hajtatték.

30. Megkérde pedig őt Jézus, mondván: Mi a neved? És ő monda: Légió; mert sok ördög ment vala bele.

31. És kérék őt, hogy ne parancsolja nékik, hogy a mélységbe menjenek.

32. Vala pedig ott egy nagy disznónyáj, legelészve a hegyen; és kérék őt, hogy engedje meg nékik, hogy azokba menjenek. És megengedé nékik.

33. És minekutána kimentek az ördögök az emberből, bemenének a disznókba; és a disznónyáj a meredekről a tóba rohana, és megfullada.

34. A pásztorok pedig látván mi történt, elfutának, és elmenvén, hírré adák a városban és a falukban.

35. Kimenének azért megnézni mi történt; és menének Jézushoz, és ülve találák az embert, kiből az ördögök kimentek, felöltözve és eszénél, a Jézus lábainál; és megfélemlének.

36. Elbeszélék pedig nékik azok is, a kik látták, mimódon szabadult meg az ördögös.

37. És kéré őt a Gadarénusok körül való tartományok egész sokasága, hogy ő közülök menjen el, mert felette igen félnek vala: ő pedig beülvén a hajóba, visszatére.

38. Kéré pedig őt az az ember, a kiből az ördögök kimentek, hogy ő vele lehessen; de Jézus elbocsátá őt, mondván:

39. Térj vissza házadhoz, és beszéld el, mely nagy dolgokat tett az Isten veled. Elméne azért, hirdetvén az egész városban, mely nagy dolgokat cselekedett Jézus ő vele.

40. És lőn, hogy mikor Jézus visszatért, a nép örömmel fogadá őt; mert mindnyájan várják vala őt.

41. És ímé eljöve egy ember, kinek Jairus vala neve, ki a zsinagógának feje volt; és Jézus lábai előtt leesvén, kéré őt, hogy menjen be az ő házába;

42. Mert vala néki egy egyetlen leánya, mintegy tizenkét esztendőös, és az halálán volt. Mikor pedig ő méne, a sokaság szorongatá őt.

43. És egy asszony, ki vérfolyásban volt tizenkét esztendőstől fogva, és bár minden vagyonát az orvosokra költötte, senki meg nem tudta gyógyítani,

44. Hátulról hozzá járulván, illete az ő ruhájának peremét; és azonnal elállá vérenek folyása.

45. És monda Jézus: Ki az, a ki engem illete? És mikor mindnyájan tagadták, monda Péter és a kik ő vele valának: Mester, a sokaság nyom és szorongat téged, és azt mondod: Ki az, a ki engem illete?

46. Jézus pedig monda: Illete engem valaki; mert én észrevettem, hogy erő származék ki tőlem.

47. Mikor pedig látta az asszony; hogy nem maradt titokban, reszketve előjöve és előtte leesvén, megjelenté néki az egész sokaság előtt, miért illette őt, és hogy azonnal meggyógyult.

48. És ő monda néki: Bízzál leányom, a te hited megtartott téged; eredj el békességgel!

49. Mikor még a szó szájában vala, eljöve egy ember a zsinagóga fejének házatól, mondván néki: Meghalt a leányod; ne fáraszd a Mestert!

50. Jézus pedig mikor ezt hallotta, felele néki, mondván: Ne félj; csak higgy, és megtartatik.

51. Bemenvén pedig a házba, senkit nem bocsáta be, csak Pétert, Jakabot, Jánost és a leányzó atyját és anyját.

52. Sírának pedig mindnyájan, és gyászolák azt; ő pedig monda: Ne sírjatok; nem halt meg, hanem aluszik.

53. És kineveték őt, tudván, hogy meghalt.

54. Ő pedig mindenkit kiküldvén, és a leányzó kezét megfogván, kiálta, mondván: Leányzó, kelj fel!

55. És visszatére annak lelke, és azonnal fölkele; és ő parancsolá, hogy adjanak néki enni.

56. És elálmélkodának annak szülei; ő pedig megparancsolá, hogy senkinek ne mondják, a mi történt.

9.rész

1. Minekutána pedig összehívta Jézus az ő tizenkét tanítványát, ada nékik erőt és hatalmat minden ördögök ellen, és betegségek gyógyítására.

2. És elküldé őket, hogy prédikálják az Isten országát, és betegeket gyógyítsanak.

3. És monda nékik: Semmit az útra ne vigyetek, se pálczákat, se táskát, se kenyeret, se pénzt; se két-két ruhátok ne legyen.

4. És valamely házba bementek, ott maradjatok, és onnét induljatok tovább.

5. És valakik be nem fogadnak titeket, kimenvén abból a városból, még a port is verjétek le lábaitokról, bizonyosságul ő ellenök.

6. Kimenvén annakokáért, bejárák a falukat, hirdetvén az evangéliomot, és gyógyítván mindenütt.

7. Meghallá pedig Heródes a negyedes fejedelem, mindazokat, a mik ő általa történtek: és zavarban volt, mivelhogy némelyek azt mondák, hogy János támadt fel a halálból;

8. Némelyek pedig, hogy Illés jelent meg; mások meg, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik.

9. És monda Heródes: Jánosnak én vettem fejét: kicsoda hát ez, a ki felől én ilyen dolgokat hallok? És igyekezik vala őt látni.

10. Visszatérvén pedig az apostolok, elbeszélének néki mindent, a mit cselekedtek. És azokat maga mellé vévén, elvonula magánosan a Bethsaida nevű városnak puszta helyére.

11. A sokaság pedig ezt megtudván, követé őt: és ő örömmel fogadván őket, szóla nékik az Isten országáról, és a kiknek gyógyulásra volt szükségök, azokat meggyógyítá.

12. A nap pedig hanyatlani kezdett; és a tizenkettő ő hozzá járulván, monda néki: Bocsásd el a sokaságot, hogy elmenvén a körülvaló falvakba és majorokba megszálljanak, és eledelt találjanak, mert itt puszta helyen vagyunk.

13. Ő pedig monda nékik: Adjatok nékik ti enni. Azok pedig mondának: Nincs nekünk több öt kenyereknél és két halunknál; hanem ha elmegyünk és mi veszünk eledelt az egész sokaságnak.

14. Mert valának ott mintegy ötezeren férfiak. Monda pedig az ő tanítványainak: Ültessétek le őket csoportokba ötvenével.

15. És a képen cselekedének, és leülteték valamennyit.

16. Minekutána pedig vette az öt kenyeret és a két halat, a mennybe emelvén szemeit, megáldá azokat, és megszegé; és adá a tanítványoknak, hogy a sokaság elé tegyék.

17. Evének azért és megelégedének mindnyájan; és felszedék a mi darabok maradtak tőlük, tizenkét kosárral.

18. És lőn, mikor ő magában imádkozék, vele valának a tanítványok; és megkérde őket, mondván: Kinek mond engem a sokaság?

19. Ők pedig felelvén, mondának: Keresztelő Jánosnak; némelyek pedig Illésnek; némelyek pedig,

hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik.

20. És monda nékik: Hát ti kinek mondotok engem? Felelvén pedig Péter, monda: Az Isten ama Krisztusának.

21. Ő pedig reájok parancsolván, meghagyá, hogy ezt senkinek ne mondják;

22. Ezt mondván: Szükség az ember Fiának sokat szenvedni és megvettetni a vénektől, a főpapoktól és írástudóktól, és megöletni, és harmadnapon feltámadni.

23. Mondja vala pedig mindeneknek: Ha valaki én utánam akar jöni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.

24. Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, az megtartja azt.

25. Mert mit használ az embernek, ha mind e világot megnyeri is, ő magát pedig elveszti vagy magában kárt vall?

26. Mert valaki szégyel engem és az én beszédemet, az embernek Fia is szégyelni fogja azt, mikor eljő az ő dicsőségével, és az Atyáéval és a szent angyalokéval.

27. Mondom pedig néktek bizonynal, hogy vannak az itt állók közül némelyek, kik a halált meg nem kóstolják, mígnem meglátják az Istennek országát.

28. És lőn e beszédek után mintegy nyolczadnappal, hogy maga mellé vevé Pétert, Jánost és Jakabot, és felméne a hegyre imádkozni.

29. És imádkozása közben az ő orczájának ábrázata elváltozék, és az ő ruhája fehér és fénylő lőn.

30. És ímé két férfiú beszél vala ő vele, kik valának Mózes és Illés;

31. Kik dicsőségben megjelenvén, beszélék vala az ő halálát, melyet Jeruzsálemben fog megteljesíteni.

32. Pétert pedig és a vele lévőket elnyomá az álom; de mikor felébredtek, láták az ő dicsőségét, és ama két férfiút, kik vele állanak vala.

33. És lőn, mikor azok eltávoztak ő tőle, monda Péter Jézusnak: Mester, jó nékünk itt lennünk: csináljunk azért három hajlékot, egyet néked, Mózesnek is egyet, és egyet Illésnek; nem tudván mit mond.

34. És mikor ő ezeket mondá, felhő támada és azokat beárnyékozá; ők pedig megfélemlének, mikor azok bementek a felhőbe.

35. És szózat lőn a felhőből, mondván: Ez amaz én szerelmes Fiam, őt hallgassátok.

36. És mikor a szózat lőn, találtaték Jézus csak maga. Ők pedig hallgatának, és semmit abból, a mit láttak, senkinek el nem mondanak azokban a napokban.

37. És lőn másnap, mikor ők a hegyről leszállottak, sok nép méne elébe.

38. És ímé egy a sokaság közül felkiálta, mondván: Mester, kérlek téged, tekints az én fiamra; mert nékem egyetlen egyszem:

39. És ímé a lélek megragadja őt, és hirtelen kiált; és szaggatja őt, annyira, hogy tajtékot túr, és nehezen megy el tőle, szaggatván őt.

40. És kérem a te tanítványaidat, hogy őrizzék ki azt, de nem tudták.

41. Felelvén pedig Jézus, monda: Óh hitetlen és elfajult nemzetség! meddig leszek köztetek, és meddig tűrlek titeket? Hozd ide a te fiadat!

42. A míg pedig az odaméne, azon közben az ördög földhöz üté azt, és megrángatá. De Jézus megdorgálá a tisztátalan lelket, és meggyógyítá a gyermeket, és adá azt az ő atyjának.

43. Elálmélkodának pedig mindnyájan az Istennek nagyságos erején. Mikor pedig mindnyájan csodálkozának mind azokon, a miket Jézus cselekedék, monda az ő tanítványainak:

44. Vegyétek füleitekbe ezeket a beszédeket: Mert az embernek Fia az emberek kezébe fog adatni.

45. De ők nem érték e mondást, és el vala rejtve előlük, hogy ne értsék azt; és féltek őt megkérdezni e mondás felől.

46. Támada pedig bennök az a gondolat, hogy ki nagyobb közöttük.

47. Jézus pedig látván az ő szívök gondolatát, egy kis gyermeket megfogván, maga mellé állatá azt,
48. És monda nékik: Valaki e kis gyermeket befogadja az én nevemben, engem fogad be; és valaki engem befogad, azt fogadja be, a ki engem elküldött; mert a ki legkisebb mindnyájan ti közöttetek, az lesz nagy.
49. Felelvén pedig János, monda: Mester, láttunk valakit, a ki a te nevedben ördögöket űz; és eltiltók őt, mivelhogy téged nem követ mi velünk.
50. És monda néki Jézus: Ne tiltsátok el: mert a ki nincs ellenünk, mellettünk van.
51. Lőn pedig, mikor az idő elközelgete, hogy ő felvitessék, eltökélte magát, hogy Jeruzsálembe megy,
52. És követeket küldé az ő orczája előtt; és azok elmenvén, bemenének egy samaritánus faluba, hogy néki szállást készítsenek.
53. De nem fogadák be őt, mivelhogy ő Jeruzsálembe megy vala.
54. Mikor pedig ezt látták az ő tanítványai, Jakab és János, mondának: Uram, akard-é, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és emészsze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett?
55. De Jézus megfordulván, megdorgálá őket, mondván: Nem tudjátok minémű lélek van ti bennetek:
56. Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa. Elmenének azért más faluba.
57. Lőn pedig, mikor menének, valaki monda néki az úton: Követlek téged Uram, valahová mégy!
58. És monda néki Jézus: A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának nincs fejét hová lehajtania.
59. Mondá pedig másnak: Kövess engem. Az pedig monda: Uram, engedd meg nékem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az én atyámat.
60. Mondá pedig néki Jézus: Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat: te pedig elmenvén, hirdesd az Isten országát.
61. Mondá pedig más is: Követlek téged Uram; de előbb engedd meg nékem, hogy búcsút vegyek azoktól, a kik az én házamban vannak.
62. És monda néki Jézus: Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.

10.rész

1. Ezek után pedig rendelete az Úr másokat is, hetvenet, és elküldé azokat kettőnként az ő orczája előtt, minden városba és helyre, a hová ő menendő vala.
2. Mondá azért nékik: Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.
3. Menjetek el: Ímé én elbocsátlak titeket, mint bárányokat a farkasok közé.
4. Ne hordozzatok erszényt, se táskát, se sarut; és az úton senkit ne köszöntsetek.
5. Valamely házba bementek, először ezt mondjátok: Békesség e háznak!
6. És ha lesz ott valaki békességnek fia, a ti békességtek azon marad; ha nem, ti reátok tér vissza.
7. Ugyanazon házban maradjatok pedig, azt evén és iván, a mit ők adnak: mert méltó a munkás az ő jutalmára. Ne járjatok házról-házra.
8. És valamely városba bementek, és befogadnak titeket, azt egyétek, a mit előtökbe adnak:
9. És gyógyítsátok a betegeket, a kik ott lesznek, és mondjátok nékik: Elközelített hozzátok az Isten országa.
10. Valamely városba pedig bementek, és titeket be nem fogadnak, annak utcáira kimenvén, ezt

mondjátok:

11. Még a port is, a mely reánk ragadt a ti várostokból, itt köztetek letöröljük; mindazáltal ez legyen tudtotokra, hogy az Isten országa elközelített hozzátok.

12. Mondom pedig néktek, hogy a Sodomabeliek állapota tűrhetőbb lesz ama napon, hogynem azé a városé.

13. Jaj néked Korazin! Jaj néked Bethsaida! mert ha Tírusban és Sídonban lettek volna azok a csodák, melyek te benned lőnek, régen zsákban és hamuban ülve megtértek volna.

14. Hanem Tírusnak és Sídonnak tűrhetőbb lesz állapota az ítéletkor, hogynem néktek.

15. És te Kapernaum, mely mind az égig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz lealáztatni.

16. A ki titeket hallgat, engem hallgat, és a ki titeket megvet, engem vet meg; és a ki engem vet meg, azt veti meg, a ki engem elküldött.

17. Visszatérem pedig a hetven tanítvány örömmel, mondván: Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által!

18. Ő pedig monda nékik: Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből.

19. Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.

20. De azon ne örüljete, hogy a lelkek néktek engednek; hanem inkább azon örüljete, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.

21. Azon órában örvendeze Jézus lelkében, és monda: Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előttem.

22. Mindent nékem adott az én Atyám: és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és kicsoda az Atya, hanem csak a Fiú, és a kinek a Fiú akarja megjelenteni.

23. És a tanítványokhoz fordulván, monda ő magoknak: Boldog szemek, a melyek látják azokat, a melyeket ti láttok.

24. Mert mondom néktek, hogy sok próféta és király kívánta látni, a miket ti láttok, de nem látták; és hallani, a miket hallotok, de nem hallották.

25. És ímé egy törvénytudó felkele, kísértvén őt, és mondván: Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem?

26. Ő pedig monda annak: A törvényben mi van megírva? mint olvasod?

27. Az pedig felelvén, monda: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat.

28. Mondta pedig annak: Jól felelél; ezt cselekedd, és élsz.

29. Az pedig igazolni akarván magát, monda Jézusnak: De ki az én felebarátom?

30. Jézus pedig felelvén, monda: Egy ember megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esék, a kik azt kifosztván és megsebesítvén, elmenének, és ott hagyák félholtan.

31. Történet szerint pedig megy vala alá azon az úton egy pap, a ki azt látván, elkerülé.

32. Hasonlóképen egy Lévíta is, mikor arra a helyre ment, és azt látta, elkerülé.

33. Egy samaritánus pedig az úton menvén, odaért, a hol az vala: és mikor azt látta, könyörületességre indula.

34. És hozzájárulván, bekötözé annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén az ő tulajdon barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé néki.

35. Másnap pedig elmenőben két pénzt kivévén, adá a gazdának, és monda néki: Viselj gondot reá, és valamit ezen fölül reáköltesz, én mikor visszatérek, megadom néked.

36. E három közül azért kit gondolsz, hogy felebarátja volt annak, a ki a rablók kezébe esett?

37. Az pedig monda: Az, a ki könyörült rajta. Mondta azért néki Jézus: Eredj el, és te is a képen cselekedjél.

38. Lőn pedig, mikor az úton menének, hogy ő beméne egy faluba; egy Mártha nevű asszony pedig

befogadá őt házába.

39. És ennek vala egy Mária nevezetű testvére, ki is Jézus lábainál leülvén, hallgatja vala az ő beszédét.

40. Mártha pedig foglalatos volt a szüntelen való szolgálatban; előállván azért, monda: Uram, nincs-é arra gondod, hogy az én testvérem magamra hagyott engem, hogy szolgáljak? Mondjad azért néki, hogy segítsen nékem.

41. Felelvén pedig, monda néki Jézus: Mártha, Mártha, szorgalmas vagy és sokra igyekezel:

42. De egy a szükséges dolog: és Mária a jobb részt választotta, mely el nem vétetik ő tőle.

11.rész

1. És lőn, mikor ő imádkozék egy helyen, minekutána elvégezte, monda néki egy az ő tanítványai közül: Uram, taníts minket imádkozni, miképen János is tanította az ő tanítványait.

2. Monda pedig nékik: Mikor imádkoztok, ezt mondjátok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved. Jőjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, miképen a mennyben, azonképen e földön is.

3. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként.

4. És bocsásd meg nekünk a mi bűneinket; mert mi is megbocsátunk mindeneknek, a kik nekünk adósok. És ne vígy minket kísértetbe; de szabadíts meg minket a gonosztól.

5. És monda nékik: Ki az közületek, a kinek barátja van, és ahhoz megy éjfélkor, és ezt mondja néki: Barátom, adj nekem kölcsön három kenyeret,

6. Mert az én barátom én hozzám jött az útról, és nincs mit adjak ennie;

7. Az pedig onnét belőlről felelvén, ezt mondaná: Ne bánts engem: immár az ajtó be van zárva, és az én gyermekeim velem vannak az ágyban; nem kelhetek fel, és nem adhatok néked?

8. Mondom néktek, ha azért nem fog is felkelni és adni néki, mert az barátja, de annak tolakodása miatt felkél és ad néki, a mennyi kell.

9. Én is mondom néktek: Kérjetek és megadatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek.

10. Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik.

11. Melyik atya pedig az közületek, a kitől a fia kenyeret kér, és ő talán követ ad néki? vagy ha halat, vajjon a hal helyett kígyót ad-é néki?

12. Avagy ha tojást kér, vajjon skorpiót ad-é néki?

13. Ha azért ti gonosz létetekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, a kik tőle kérik.

14. És ördögöt űz vala ki, mely néma vala. És lőn, mikor kiment az ördög, megszólala a néma; és csodálkozáék a sokaság.

15. Némelyek pedig azok közül mondának: A Belzebúb által, az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket.

16. Mások meg, kísértvén őt, mennyei jelt kívánának tőle.

17. Ő pedig tudván azoknak gondolatát, monda nékik: Minden ország, a mely magával meghasonlik, elpusztul; és ház a házzal ha meghasonlik, leomlik.

18. És a Sátán is ha ő magával meghasonlik, mimódon állhat meg az ő országa? mert azt mondjátok, hogy én a Belzebúb által űzöm ki az ördögöket.

19. És ha én a Belzebúb által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Annakokáért ők maguk lesznek a ti bíráitok.

20. Ha pedig Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.

21. Mikor az erős fegyveres őrzi az ő palotáját, a mije van, békességben van;
22. De mikor a nálánál erősebb reá jövőn legyőzi őt, minden fegyverét elveszi, melyhez bízott, és a mit tőle zsákmányol, elosztja.
23. A ki velem nincs, ellenem van; és a ki velem nem takar, tékozol.
24. Mikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresvén; és mikor nem talál, ezt mondja: Visszatérek az én házamba, a honnét kijöttem.
25. És oda menvén, kisöpörve és felékesítve találja azt.
26. Akkor elmegy, és maga mellé vesz más hét lelket, magánál gonoszabbakat, és bemenvén ott lakoznak; és annak az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsónél.
27. Lőn pedig mikor ezeket mondá, fölemelvén szavát egy asszony a sokaság közül, monda néki: Boldog méh, a mely téged hordozott, és az emlők, melyeket szoptál.
28. Ő pedig monda: Sőt inkább boldogok a kik hallgatják az Istennek beszédét, és megtartják azt.
29. Mikor pedig a sokaság hozzá gyülekezék, kezdé mondani: E nemzetség gonosz: jelt kíván, de jel nem adatik néki, hanem ha Jónás prófétának ama jele;
30. Mert miképen Jónás jelül volt a Ninivebelieknek, azonképen lesz az embernek Fia is e nemzetségnek.
31. A Délnek királynéasszonya felkél majd az ítéletkor e nemzetség férfijaival, és kárhoztatja őket: mert ő eljött a földnek széléről, hogy hallhassa a Salamon bölcsességét; és ímé nagyobb van itt Salamonnál.
32. Ninive férfiai az ítéletkor együtt támadnak majd fel e nemzetséggel, és kárhoztatják ezt: mivelhogy ők megtértek a Jónás prédikálására; és ímé nagyobb van itt Jónásnál.
33. Senki pedig, ha gyertyát gyújt, nem teszi rejtekbe, sem a véka alá, hanem a gyertyatartóba, hogy a kik bemennek, lássák a világosságot.
34. A testnek lámpása a szem: ha azért a te szemed őszinte, a te egész tested is világos lesz; ha pedig a te szemed gonosz, a te tested is sötét.
35. Meglásd azért, hogy a világosság, mely te benned van, sötétség ne legyen.
36. Annakokáért ha a te egész tested világos, és semmi részében sincs homályosság, olyan világos lesz egészen, mint mikor a lámpás megvilágosít téged az ő világosságával.
37. Beszéd közben pedig kéré őt egy farizeus, hogy ebédeljen nála. Bemenvén azért, leüle enni.
38. A farizeus pedig mikor ezt látta, elcsodálkozék, hogy ebéd előtt előbb nem mosdott meg.
39. Monda pedig az Úr néki: Ti farizeusok jóllehet a pohárnak és tálnak külső részét megtisztítjátok; de a belsőtök rakva ragadománynyal és gonoszsággal.
40. Bolondok, a ki azt teremtette, a mi kívül van, nem ugyanaz teremtette-é azt is, a mi belől van?
41. Csak adjátok alamizsnául a mi benne van; és minden tiszta lesz néktek.
42. De jaj néktek farizeusok! mert megadjátok a dézsmát a mentától, rutától és minden paréjtól, de hátra hagyjátok az ítéletet és az Isten szeretetét: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni.
43. Jaj néktek farizeusok! mert szeretitek az előlülést a gyülekezetekben, és a piacokon való köszöntéseket.
44. Jaj néktek képmutató írástudók és farizeusok! mert olyanok vagytok, mint a sírok, a melyek nem látszanak, és az emberek, a kik azokon járnak, nem tudják.
45. Felelvén pedig egy a törvénytudók közül, monda néki: Mester, mikor ezeket mondod, minket is bántasz.
46. Ő pedig monda: Jaj néktek is törvénytudók! mert elhordozhatatlan terhekkal terhelitek meg az embereket, de ti magatok egy ujjotokkal sem illetitek azokat a terheket.
47. Jaj néktek! mert ti építitek a próféták sírjait; a ti atyáitok pedig megölték őket.
48. Tehát bizonysgot tesztek és jóvá hagyjátok atyáitok cselekedeteit; mert azok megölték őket, ti pedig építitek sírjaikat.

49. Ezért mondta az Isten bölcsesége is: Küldök ő hozzájuk prófétákat és apostolokat; és azok közül némelyeket megölnék, és némelyeket elüldöznek;

50. Hogy számon kéressék e nemzetségtől minden próféták vére, mely e világ fundamentomának felvettetésétől fogva kiontatott,

51. Az Ábel véréből fogva mind a Zakariás véreig, ki elveszett az oltár és a templom között: bizony, mondom néktek, számon kéretik e nemzetségtől.

52. Jaj néktek törvénytudók! mert elvettétek a tudománynak kulcsát: ti magatok nem mentetek be, és a kik be akartak menni, azokat meggátoltátok.

53. Mikor pedig ezeket mondá nékik, az írástudók és farizeusok kezdének felette igen ellene állani és őt sok dolog felől kikérdezgetni,

54. Ólálkodván ő utána, és igyekeztén valamit az ő szájából kikapni, hogy vádolhassák őt.

12.rész

1. Ezenközben mikor sok ezerből álló sokaság gyűlt egybe, annyira, hogy egymást letapossák, kezdé az ő tanítványainak mondani: Mindenekelőtt oltalmaztatók magatokat a farizeusok kovászatól, mely a képmutatás;

2. Mert nincs oly rejtett dolog, mely napfényre ne jőne; és oly titok, mely ki ne tudódnék.

3. Annakokáért a mit a sötétben mondtatok, a világosságban fog meghallatszani; és a mit fülbe sugtatok a rejtekházakban, azt a házak tetején fogják hirdetni.

4. Mondom pedig néktek én barátaimnak: Ne féljetek azoktól, kik a testet ölik meg, és azután többet nem árthatnak.

5. De megmondom néktek, kitől féljetek: Féltetek attól, a ki minekutána megöl, van arra is hatalma, hogy a gyehennára vessen. Bizony, mondom néktek, ettől féljetek.

6. Nemde öt verebet meg lehet venni két filléren? és egy sincs azok közül Istennél elfelejtve.

7. De néktek a fejetek hajszálai is mind számon vannak. Ne féljetek azért, sok verébnél drágábbak vagytok.

8. Mondom pedig néktek: Valaki vallást tesz én rólam az emberek előtt, az embernek Fia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt;

9. A ki pedig megtagad engem az emberek előtt, megtagadtatik az Isten angyalai előtt.

10. És ha valaki valamit mond az embernek Fia ellen, megbocsáttatik annak; de annak, a ki a Szent Lélek ellen szól káromlást, meg nem bocsáttatik.

11. Mikor pedig a zsinagógákba visznek benneteket, és a fejedelmek és hatalmasságok elé, ne aggodalmaskodjatok, mimódon vagy mit szóljatok védelmetekre, vagy mit mondjatok;

12. Mert a Szent Lélek azon órában megtanít titeket, mit kell mondanotok.

13. Monda pedig néki egy a sokaság közül: Mester, mondd meg az én testvéremnek, hogy oszszá meg velem az örökséget.

14. Ő pedig monda néki: Ember, ki tett engem köztetek biróvá vagy osztóvá?

15. Monda azért nékik: Meglássátok, hogy eltávoztassátok a telhetetlenséget; mert nem a vagyonnal való bővölködésben van az embernek az ő élete.

16. És monda nékik egy példázatot, szólván: Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje.

17. Azért magában okoskodék, mondván: Mit cselekedjem? mert nincs hová takarnom az én termésemet.

18. És monda: Ezt cselekszem: Az én csűreimet lerontom, és nagyobbakat építek; és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat.

19. És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd

magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél!

20. Monda pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkéri a te lelkedet te tőled; a miket pedig készítettél, kiéi lesznek?

21. Így van dolga annak, a ki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag.

22. Monda pedig az ő tanítványainak: Annakokáért mondom néktek, ne aggodalmaskodjatok a a ti éltetek felől, mit egyetek; se a ti testetek felől, mibe öltözködjetek.

23. Az élet több, hogynem az eledel, és a test, hogynem az öltözet.

24. Tekintsétek meg a hollókat, hogy nem vetnek, sem nem aratnak; kiknek nincs tárházuk, sem csűrük; és az Isten eltartja őket: mennyivel drágábbak vagytok ti a madaraknál?

25. Kicsoda pedig az közületek, a ki aggodalmaskodásával megnövelheti természetét egy arasszal?

26. Annakokáért ha a mi legkisebb dolog, azt sem tehetitek, mit aggodalmaskodtok a többi felől?

27. Tekintsétek meg a liliumokat, mimódon növekednek: nem fáradoznak és nem fonnak: de mondom néktek: Salamon minden ő dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül egy.

28. Ha pedig a füvet, mely ma a mezőn van, és holnap kemenczébe vettetik, így ruházza az Isten; mennyivel inkább titeket, ti kicsinyhitűek!

29. Ti se kérdezzétek, mit egyetek vagy mit igyatok; és ne kételkedjete.

30. Mert mind ezeket a világi pogányok kérdezik; a ti Atyátok pedig tudja, hogy néktek szükségetek van ezekre.

31. Csak keressétek az Isten országát, és ezek mind megadatnak néktek.

32. Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.

33. Adjátok el a mitek van, és adjatok alamizsnát; szerezetek magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem avúlnak, elfogyhatatlan kincset a mennyországban, a hol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emészti.

34. Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.

35. Legyenek a ti derekaitok felövezve, és szövétnekeitek meggyújtva;

36. Ti meg hasonlók az olyan emberekhez, a kik az ő urokat várják, mikor jó meg a menyegzőről, hogy mihelyt megjő és zörget, azonnal megnyissák néki.

37. Boldogok azok a szolgák, kiket az úr, mikor haza megy, vigyázva talál: bizony mondom néktek, hogy felövezvén magát, leülteti azokat, és előjövén, szolgál nékik.

38. És ha megjő a második őrváltáskor, és ha a harmadik őrváltáskor jó meg, és úgy találja őket, boldogok azok a szolgák!

39. Ezt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház gazdája, mely órában jó el a tolvaj, vigyázna, és nem engedné, hogy az ő házába törjön.

40. Ti is azért legyetek készek: mert a mely órában nem gondolnátok, abban jó el az embernek Fia.

41. Monda pedig néki Péter: Uram, nekünk mondod-é ezt a példázatot, vagy mindenkinek is?

42. Monda pedig az Úr: Kicsoda hát a hú és bölcs sáfár, kit az úr gondviselővé tón az ő háza népén, hogy adja ki nekik élelmüket a maga idejében?

43. Boldog az a szolga, a kit az ő ura, mikor haza jó, ilyen munkában talál!

44. Bizony mondom néktek, hogy minden jószága felett gondviselővé teszi őt.

45. Ha pedig az a szolga így szólna az ő szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt; és kezdené verni a szolgálókat és szolgálóleányokat, és enni és inni és részegeskedni:

46. Megjő annak a szolgának az ura, a mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja, és kettévágatja őt, és a hitetlenek sorsára juttatja.

47. És a mely szolga tudta az ő urának akarátát, és nem végezte el, sem annak akarata szerint nem cselekedett, sokkal büntetettik meg;

48. A ki pedig nem tudta, és büntetésre méltó dolgokat cselekedett, kevesebbet büntetettik. És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és a kire sokat bíztak, többet kívánnak tőle.

49. Azért jöttem, hogy e világra tüzet bocsássak: és mit akarok, ha az immár meggerjedett?

50. De keresztséggel kell nékem megkereszteltetnem; és mely igen szorongattatom, míglen az elvégeztetik.
51. Gondoljátok-é, hogy azért jöttem, hogy békességet adjak e földön? Nem, mondom néktek; sőt inkább meghasonlást.
52. Mert mostantól fogva öten lesznek egy házban, a kik meghasonlanak, három kettő ellen, és kettő három ellen.
53. Meghasonlik az atya a fiú ellen, és a fiú az atya ellen; és az anya a leány ellen, és a leány az anya ellen; napa a menyé ellen, és a menyé a napa ellen.
54. Monda pedig a sokaságnak is: Mikor látjátok, hogy napnyugotról felhő támad, azonnal ezt mondjátok: Záporeső jó; és úgy lesz.
55. És mikor halljátok fúni a déli szelet, ezt mondjátok: Hőség lesz; és úgy lesz.
56. Képmutatók, az égnek és a földnek ábrázatáról tudtok ítéletet tenni; erről az időről pedig mi dolog, hogy nem tudtok ítéletet tenni?
57. És mi dolog, hogy ti magatoktól is meg nem ítéletek, mi az igaz?
58. Mikor pedig a te ellenségeddel a fejedelem elé mégy, igyekezzél az úton megmenekedni tőle, hogy téged ne vonjon a bíró elé, és a bíró át ne adjon téged a poroszlónak és a poroszló a tömlöczbe ne vessen téged.
59. Mondom néked, hogy nem jössz ki onnét, mígnem megfizetsz mind az utolsó fillérig.

13.rész

1. Jövének pedig ugyanazon időben némelyek, kik néki hírt mondának a Galileabeliek felől, kiknek vérét Pilátus az ő áldozatukkal elegyítette.
2. És felelvén Jézus, monda nékik: Gondoljátok-é, hogy ezek a Galileabeliek bűnösek voltak valamennyi Galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték?
3. Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan, hasonlóképen elvesztek.
4. Vagy az a tizennyolcz, a kire rászakadt a torony Siloában, és megölte őket, gondoljátok-é, hogy bűnösek voltak minden más Jeruzsálemben lakó embernél?
5. Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképen elvesztek.
6. És ezt a példázatot mondá: Vala egy embernek egy fügefája szőlejébe ültetve; és elméne, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem találá.
7. És monda a vinczellérnek: Ímé három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem találok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába?
8. Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom:
9. És ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt.
10. Tanít vala pedig szombatnapon egy zsinagógában.
11. És ímé vala ott egy asszony, kiben betegségnek lelke vala tizennyolcz esztendőttől fogva; és meg volt görbedve, és teljességgel nem tudott felegyenesedni.
12. És mikor azt látta Jézus, előszólítá, és monda néki: Asszony, feloldattál a te betegségedből!
13. És reá veté kezeit; és azonnal felegyenesedék, és dicsőíté az Istent.
14. Felelvén pedig a zsinagógafő, haragudva, hogy szombatnapon gyógyított Jézus, monda a sokaságnak: Hat nap van, a melyen munkálkodni kell; azokon jőjjetek azért és gyógyíttassátok magatokat, és ne szombatnapon.
15. Felele azért néki az Úr, és monda: Képmutató, szombatnapon nem oldja-é el mindenitek az ő ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem viszi-é itatni?

16. Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a Sátán megkötözött ímé tizenhatalcz esztendeje, nem kellett-é feloldani e kötélből szombatnapon?

17. És mikor ezeket mondta, megszegényülének mindnyájan, kik magokat néki ellenébe veték; és az egész nép örül vala mind azokon a dicsőséges dolgokon, a melyek ő általa lettek.

18. Monda pedig Jézus: Mihez hasonló az Isten országa? és mihez hasonlítsam azt?

19. Hasonló a mustármaghoz, melyet az ember vévén, elvet az ő kertjében; és felnevelkedett, és lett nagy fává, és az égi madarak fészket raktak annak ágain.

20. És ismét monda: Mihez hasonlítsam az Isten országát?

21. Hasonló a kovászhoz, melyet az asszony vévén, három mércze lisztbe elegyíte, mígnem az egész megkele.

22. És városokon és falvakon megy vala által, tanítva, és Jeruzsálembe menve.

23. Monda pedig néki valaki: Uram, avagy kevesen vannak-é a kik idvezülnek? Ő pedig monda nékik:

24. Igyekezetek bemenni a szoros kapun: mert sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek.

25. Mikor már a gazda felkél és bezárja az ajtót, és kezdetek kívül állani és az ajtót zörgetni, mondván: Uram! Uram! nyisd meg nekünk; és ő felelvén, ezt mondja néktek: Nem tudom honnét valók vagytok ti;

26. Akkor kezdték mondani: Te előtted ettünk és ittunk, és a mi utcáinkon tanítottál;

27. De ezt mondja: Mondom néktek, nem tudom honnét valók vagytok ti; távozzatok el én tőlem mindnyájan, kik hamisságot cselekesztek!

28. Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot, és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve.

29. És jönnek napkeletről és napnyugatról, és északról és délről, és az Isten országában letelepednek.

30. És ímé vannak utolsók, a kik elsők lesznek, és vannak elsők, a kik utolsók lesznek.

31. Ugyanazon napon jövének ő hozzá némelyek a farizeusok közül, mondván néki: Eredj ki és menj el innét: mert Heródes meg akar téged ölni.

32. És monda nékik: Elmenvén mondjátok meg annak a rókának: Ímé ördögöket űzők ki és gyógyítok ma és holnap, és harmadnapon elvégeztetem.

33. Hanem nékem ma és holnap és azután úton kell lennem; mert nem lehetséges, hogy a próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el.

34. Jeruzsálem! Jeruzsálem! ki megölnöd a prófétákat, és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk az ő kis csirkéit az ő szárnyai alá, és ti nem akarátok!

35. Ímé pusztán hagyatik néktek a ti házatok; és bizony mondom néktek, hogy nem láttok engem, mígnem eljő az idő, mikor ezt mondjátok: Áldott, a ki jó az Úrnak nevében!

14.rész

1. És lőn mikor a főfarizeusok közül egynek házához ment szombatnapon kenyeret enni, azok leselkednek vala ő utána.

2. És ímé egy vízkóros ember vala ő előttte.

3. És felelvén Jézus, szóla a törvénytudóknak és a farizeusoknak, mondván: Szabad-é szombatnapon gyógyítani?

4. Azok pedig hallgatának. És ő megfogván azt, meggyógyítá és elbocsátá.

5. És felelvén nékik, monda: Ki az közületek, a kinek számará vagy ökre a kútba esik, és nem vonja ki azt azonnal szombatnapon?

6. És nem felelhetnek vala ő ellene semmit ezekre.
7. És egy példázatot monda a hivatalosoknak, mikor észre vevé, mimódon válogatják a fő helyeket; mondván nékik:
  8. Mikor valaki lakodalomba hív, ne ülj a fő helyre; mert netalán náladnál nagyobb tiszteletben álló embert is hivott meg az,
  9. És eljövén az, a ki mind téged, mind azt meghívta, ezt mondja majd néked: Engedd ennek a helyet! És akkor szégyennel az utolsó helyre fogsz ülni.
  10. Hanem mikor meghívnak, menj el és ülj le az utolsó helyre; hogy mikor eljő az, a ki téged meghívott, ezt mondja néked: Barátom ülj feljebb! Akkor néked dicsőséged lesz azok előtt, a kik veled együtt ülnek.
  11. Mert mindenki, a ki magát felmagasztalja, megaláztatik; és a ki magát megalázza, felmagasztaltatik.
  12. Monda pedig annak is, a ki őt meghívta: Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat; nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék néked.
  13. Hanem mikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat, vakokat:
  14. És boldog leszel; mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettetik néked az igazak feltámadásakor.
  15. Hallván pedig ezeket egy azok közül, a kik ő vele együtt ülnek vala, monda néki: Boldog az, a ki eszik kenyeret az Isten országában.
  16. Ő pedig monda annak: Egy ember készíté nagy vacsorát, és sokakat meghíva;
  17. És elküldé szolgáját a vacsora idején, hogy megmondja a hivatalosoknak: Jertek el, mert immár minden kész!
  18. És mindnyájan egyenlőképen kezdék magokat mentegezni. Az első monda néki: Szántóföldet vettem, és ki kell mennem, hogy azt meglássam; kérlek téged, ments ki engem!
  19. És másik monda: Őt iga ökröt vettem, és elmegyek, hogy azokat megpróbáljam; kérlek téged, ments ki engem!
  20. A másik pedig monda: Feleséget vettem, és azért nem mehetek.
  21. Mikor azért az a szolga haza ment, megmondá ezeket az ő urának. Akkor megharagudván a gazda, monda az ő szolgájának: Eredj hamar a város utczáira és szorosaira, és a szegényeket, csonkabonkákat, sántákat és vakokat hozd be ide.
  22. És monda a szolga: Uram, meglett a mint parancsolád, és mégis van hely.
  23. Akkor monda az úr a szolgának: Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejöni mindenkit, hogy megteljen az én házam.
  24. Mert mondom néktek, hogy senki azok közül a hivatalos férfiak közül meg nem kóstolja az én vacsorámat.
  25. Megy vala pedig ő vele nagy sokaság; és megfordulván, monda azoknak:
  26. Ha valaki én hozzám jó, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.
  27. És valaki nem hordozza az ő keresztjét, és én utánam jó, nem lehet az én tanítványom.
  28. Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először leülvén felszámítja a költséget, ha van-é mivel elvégezze?
  29. Nehogy minekutána fundamentomot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, a ki látja,
  30. Ezt mondván: Ez az ember elkezdette az építést, és nem bírta véghez vinni!
  31. Vagy valamely király, mikor háborúba megy, hogy egy másik királlyal megütközzék, nemde leülvén először tanácskozik, hogy tízezerrel szembeszállhat-é azzal, a ki ő ellene húszezerrel jött?
  32. Mert különben még mikor amaz távol van, követséget küldvén, megkérdezi a békefeltételeket.

33. Ezenképen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.

34. Jó a só: de ha a só megízetlenül, mivel sózzák meg?

35. Sem a földre, sem a trágyára nem alkalmas: kivetik azt. A kinek van füle a hallásra, hallja.

15.rész

1. Közelgetnek vala pedig ő hozzá a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák őt.

2. És zúgolódának a farizeusok és az írástudók, mondván: Ez bűnösöket fogad magához, és velök együtt eszik.

3. Ő pedig ezt a példázatot beszélé nékik, mondván:

4. Melyik ember az közületek, a kinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilenczvenkilenczet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt?

5. És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén.

6. És haza menvén, egybehívja barátait és szomszédait, mondván nékik: Örvendezetek én velem, mert megtaláltam az én juhomat, a mely elveszett vala.

7. Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilenczvenkilencz igaz emberen, a kinek nincs szüksége megtérésre.

8. Avagy ha valamely asszonynak tíz drakhmája van, és egy drakhmát elveszt, nem gyújt-é gyertyát, és nem sepri-é ki a házat, és nem keresi-é gondosan, mígnem megtalálja?

9. És ha megtalálta, egybehívja az ő asszonybarátait és szomszédait, mondván: Örüljetekek én velem, mert megtaláltam a drakhmát, melyet elvesztettem vala!

10. Ezenképen, mondom néktek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén.

11. Monda pedig: Egy embernek vala két fia;

12. És monda az ifjabbik az ő atyjának: Atyám, add ki a vagyonból rám eső részt! És az megosztá köztök a vagyont.

13. Nem sok nap mulva aztán a kisebbik fiú összeszedvén mindenét, messze vidékre költözék; és ott eltékozlá vagyonát, mivelhogy dobzódva élt.

14. Minekutána pedig mindent elköltött, támada nagy éhség azon a vidéken, és ő kezde szükségét látni.

15. Akkor elmenvén, hozzá szegődék annak a vidéknek egyik polgárához; és az elküldé őt az ő mezeire disznókat legeltetni.

16. És kívánja vala megtölteni az ő gyomrát azzal a moslékkal, a mit a disznók ettek; és senki sem ad vala néki.

17. Mikor aztán magába szállt, monda: Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok meg!

18. Fölkelvén elmegyek az én atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened.

19. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam; tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy!

20. És felkeltvén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megesék rajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt.

21. És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hivattassam!

22. Az atyja pedig monda az ő szolgálóinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, és adjátok fel rá; és húzzatok

gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira!

23. És előhóznán a hízott tulkot, vágjátok le, és együnk és vígadjunk.

24. Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdenék azért vígadni.

25. Az ő nagyobbik fia pedig a mezőn vala: és mikor hazajövé, közelgetett a házhoz, hallá a zenét és tánczot.

26. És előszólván egyet a szolgák közül, megtudakozá, mi dolog az?

27. Az pedig monda néki: A te öcséd jött meg; és atyád levágatá a hízott tulkot, mivelhogy egészségben nyerte őt vissza.

28. Erre ő megharaguvék, és nem akara bemenni. Az ő atyja annakokáért kimenvén, kérlelé őt.

29. Ő pedig felelvén, monda atyjának: Ímé ennyi esztendőttől fogva szolgálok néked, és soha parancsolatodat át nem hágtam: és nékem soha nem adtál egy kecskefiat, hogy az én barátaimmal vígadjak.

30. Mikor pedig ez a te fiad megjött, a ki paráznákkal emésztette föl a te vagyonodat, levágattad néki a hízott tulkot.

31. Az pedig monda néki: Fiam, te mindenkor én velem vagy, és mindenem a tiéd!

32. Vígadnod és örülnöd kellene hát, hogy ez a te testvéred meghalt, és feltámadott; és elveszett, és megtaláltatott.

16.rész

1. Mondá pedig az ő tanítványainak is: Vala egy gazdag ember, kinek vala egy sáfára; és az bevádoltaték nála, hogy javait eltékozzolja.

2. Hívá azért azt, és monda néki: Mit hallok felőled? Adj számot a te sáfárságodról; mert nem lehetsz tovább sáfár.

3. Mondá pedig magában a sáfár: Mit míveljek, mivelhogy az én uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem tudok; koldulni szégyenlek!

4. Tudom mit tegyek, hogy mikor a sáfárságtól megfosztatok, befogadjanak engem házaikba.

5. És magához hivatván az ő urának minden egyes adósát, monda az elsőnek: Mennyivel tartozol az én uramnak?

6. Az pedig monda: Száz batus olajjal. És monda néki: Vedd a te írásodat, és leülvén, hamar írván ötvent.

7. Azután monda másnak: Te pedig mennyivel tartozol? Az pedig monda: Száz kórus búzával. És monda annak: Vedd a te írásodat, és írván nyolczvanat.

8. És dicséré az úr a hamis sáfárt, hogy eszesen cselekedett, mert e világnak fiai eszesebbek a világosságnak fiainál a maguk nemében.

9. Én is mondom néktek, szereztek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy mikor meghaltok, befogadjanak benneteket az örök hajlékokba.

10. A ki hú a kevesen, a sokon is hú az; és a ki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.

11. Ha azért a hamis mammonon hívek nem voltatok, ki bízná reátok az igazi kincset?

12. És ha a másén hívek nem voltatok, ki adja oda néktek, a mi a tiétek?

13. Egy szolga sem szolgálhat két úrnak: mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti. Nem szolgálhattok az Istennek és a mammonnak.

14. Hallák pedig mindezeket a farizeusok is, kik pénzszeretők valának; és csúfolák őt.

15. És monda nékik: Ti vagytok, a kik az emberek előtt magatokat megigazítjátok; de az Isten ismeri a ti szíveteket: mert a mi az emberek közt magasztos, az Isten előtt útálatos.

16. A törvény és a próféták Keresztelő Jánosig valának: az időtől fogva az Istennek országa

hirdettetik, és mindenki erőszakkal tör abba.

17. Könnyebb pedig a mennynek és a földnek elmúlni, hogynem a törvényből egy pontocskának elesni.

18. Valaki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, paráználkodik; és valaki férjétől elbocsátott asszonyt vesz feleségül, paráználkodik.

19. Vala pedig egy gazdag ember, és öltözik vala bíborba és patyolatba, mindennap dúsan vigadozván:

20. És vala egy Lázár nevű koldus, ki az ő kapuja elé volt vetve, fekélyekkel tele.

21. És kíván vala megelégedni a morzsalékokkal, melyek hullanak vala a gazdagnak asztaláról; de az ebek is eljövén, nyalják vala az ő sebeit.

22. Lőn pedig, hogy meghala a koldus, és vitették az angyaloktól az Ábrahám kebelébe; meghala pedig a gazdag is, és eltemették.

23. És a pokolban felemelé az ő szemeit, kínokban lévén, és látá Ábrahámot távol, és Lázárt annak kebelében.

24. És ő kiáltván, monda: Atyám Ábrahám! könyörülj rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjának hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet; mert gyötrettetem e lángban.

25. Monda pedig Ábrahám: Fiam, emlékezzél meg róla, hogy te javaidat elvetted a te életedben, hasonlóképen Lázár is az ő bajait: most pedig ez vigasztaltatik, te pedig gyötrettetel.

26. És mindenekfelett, mi köztünk és ti közöttetek nagy közbevetés van, úgy, hogy a kik akarnának innét ti hozzátok általmenni, nem mehetnek, sem azok onnét hozzánk át nem jöhetnek.

27. Monda pedig amaz: Kérlek azért téged Atyám, hogy bocsásd el őt az én atyámnak házához;

28. Mert van őt testvérem; hogy bizonysgot tegyen nekik, hogy ők is ide, e gyötrelemnek helyére ne jussanak.

29. Monda néki Ábrahám: Van Mózesök és prófétáik; hallgassák azokat.

30. Ama pedig monda: Nem úgy, atyám Ábrahám; hanem ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, megtérnek!

31. Ő pedig monda néki: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.

17.rész

1. Monda pedig a tanítványoknak: Lehetetlen dolog, hogy botránkozások ne essenek; de jaj annak, a ki által esnek.

2. Jobb annak, ha egy malomkővet vetnek a nyakába, és ha a tengerbe vettetik, hogynem mint egyet e kicsinyek közül megbotránkoztasson.

3. Őrizzétek meg magatokat: ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg néki.

4. És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer te hozzád tér, mondván: Megbántam; megbocsáss néki.

5. És mondának az apostolok az Úrnak: Növeljed a mi hitünket!

6. Monda pedig az Úr: Ha annyi hitetek volna, mint a mustármag, ezt mondanátok ím ez eperfának: Szakadj ki gyökerestől, és plántáltassál a tengerbe; és engede néktek.

7. Kicsoda pedig ti közületek az, a ki, ha egy szolgálja van, és az szánt vagy legeltet, tüstént azt mondja annak, mihelyt a mezőről megijő: Jer elő, ülj asztalhoz?

8. Sőt nem ezt mondja-e néki: Készíts vacsorámra valót, és felövezvén magadat, szolgálj nekem, míg én eszem és iszom; és azután egyél és igyál te?

9. Avagy megköszöni-é annak a szolgának, hogy azt művelte, a mit néki parancsolt? Nem gondolom.
10. Ezenképen ti is, ha mindazokat megcselekedtétek, a mik néktek parancsoltattak, mondjátok, hogy: Haszontalan szolgák vagyunk; mert a mit kötelesek voltunk cselekedni, azt cselekedtük.
11. És lőn, mikor útban vala Jeruzsálem felé, hogy ő Samariának és Galileának közepette méne által.
12. És mikor egy faluba beméne, jöve elébe tíz bélpoklos férfi, kik távol megállának:
13. És felemelék szavokat, mondván: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!
14. És mikor őket látta, monda nékik: Elmenvén mutassátok meg magatokat a papoknak. És lőn, hogy míg odamenének, megtisztulának.
15. Egy pedig ő közülök, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatére, dicsőítvén az Istent nagy szóval;
16. És arcczal leborula az ő lábainál hálákat adván néki: és az Samariabeli vala.
17. Feelvén pedig Jézus, monda: Avagy nem tízen tisztulának-é meg? A kilencze pedig hol van?
18. Nem találkoztak a kik visszatértek volna dicsőséget adni az Istennek, csak ez az idegen?
19. És monda néki: Kelj föl, és menj el: a te hited téged megtartott.
20. Megkérdetvén pedig a farizeusoktól, mikor jó el az Isten országa, felele nékik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jó el.
21. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van.
22. Monda pedig a tanítványoknak: Eljő az idő, mikor kívántok látni egyet az ember Fiának napjai közül, és nem láttok.
23. És mondják majd néktek: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; de ne menjete el, és ne kövessétek:
24. Mert miként a felvillanó villámlás az ég aljától az ég aljáig fénylik; úgy lesz az embernek Fia is az ő napján.
25. De előbb sokat kell néki szenvednie és megvettetnie e nemzetségtől.
26. És miként a Noé napjaiban lett, úgy lesz az ember Fiának napjaiban is.
27. Ettek, ittak, házasodtak, férjhezmentek mindama napig, a melyen Noé a bárkába beméne, és eljöve az özönvíz, és mindeneket elveszte.
28. Hasonlóképen mint a Lót napjaiban is lett; ettek, ittak, vettek, adtak, ültettek, építettek;
29. De a mely napon kiment Lót Sodomából, tűz és kénkő esett az égből, és mindenkit elvesztett:
30. Ezenképen lesz azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik.
31. Az nap, a ki a háztetőn lesz, és az ő holmija a házban, ne szálljon le, hogy elvigye; és a ki a mezőn, azonképen ne forduljon hátra.
32. Emlékezzetek Lót feleségére!
33. Valaki igyekezik az ő életét megtartani, elveszti azt, és valaki elveszti azt, megeleveníti azt.
34. Mondom néktek, azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik.
35. Két asszony öröl együtt; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik.
36. Ketten lesznek a mezőn; az egyik felvétetik, és a másik elhagyatik.
37. És feelvén, mondának néki: Hol, Uram? Ő pedig monda nékik: a hol a test, oda gyűlnek a saskeselyűk.

18.rész

1. Monda pedig nékik példázatot is arról, hogy mindig imádkozni kell, és meg nem restülni;
2. Mondván: Volt egy bíró egy városban, a ki Istent nem félt és embert nem becsült.
3. Volt pedig abban a városban egy özvegyasszony, és elméne ahhoz, mondván: Állj bosszút értem az én ellenségemen.
4. Az pedig nem akará egy ideig; de azután monda ő magában: Jól lehet Istent nem félek és embert

nem becsülök;

5. Mindazáltal mivelhogy nékem terhemre van ez az özvegyasszony, megszabadítom őt, hogy szüntelen reám járván, ne gyötörjön engem.

6. Monda pedig az Úr: Halljátok, mit mond e hamis bíró!

7. Hát az Isten nem áll-é bosszút az ő választottaiért, kik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk?

8. Mondom néktek, hogy bosszút áll értök hamar. Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-é hitet e földön?

9. Némelyeknek pedig, kik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot is mondá:

10. Két ember méne fel a templomba imádkozni; az egyik farizeus, és a másik vámszedő.

11. A farizeus megállván, ily módon imádkozék magában: Isten! hálaikat adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint ím e vámszedő is.

12. Bőjtölök kétszer egy héten; dézsmát adok mindenből, a mit szerzek.

13. A vámszedő pedig távol állván, még szemeit sem akarja vala az égre emelni, hanem veri vala mellét, mondván: Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!

14. Mondom néktek, ez megigazulva méne alá az ő házához, inkább hogynem amaz: mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és a ki megalázza magát, felmagasztaltatik.

15. Vivének pedig hozzá kis gyermekeket is, hogy illesse azokat; mikor pedig a tanítványok ezt látták, megdorgálák azokat.

16. De Jézus magához híván őket, monda: Engedjétek, hogy a kis gyermekek én hozzám jőjjenek, és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa.

17. Bizony mondom néktek: A ki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképen nem megy be abba.

18. És megkérde őt egy főember, mondván: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem?

19. Monda pedig néki Jézus: Miért mondasz engem jónak? Nincs senki jó, csak egy, az Isten.

20. A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanubizonyságot ne tégy; tiszteld atyádat és anyádat.

21. Az pedig monda: Mindezeket ifjúságomtól fogva megtartottam.

22. Jézus ezeket hallván, monda néki: Még egy fogyatkozás van benned: Add el mindenedet, a mid van, és oszd el a szegényeknek, és kincsed lesz mennyországban; és jer, kövess engem.

23. Az pedig ezeket hallván, igen megszorodék; mert igen gazdag vala.

24. És mikor látta Jézus, hogy az igen megszorodék, monda: Mily nehezen mennek be az Isten országába, a kiknek gazdagságuk van!

25. Mert könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni.

26. A kik pedig ezt hallották, mondának: Ki idvezülhet tehát?

27. Ő pedig monda: A mi embereknél lehetetlen, lehetséges az Istennél.

28. És monda Péter: Ímé mi mindent elhagytunk, és követtünk téged!

29. Ő pedig monda nékik: Bizony mondom néktek, hogy senki sincs, a ki elhagyta házat, vagy szüleit, vagy testvéreit, vagy feleségét, vagy gyermekeit az Isten országáért,

30. A ki sokszorta többet ne kapna ebben az időben, a jövő világon pedig örök életet.

31. És maga mellé vevén a tizenkettőt, monda nékik: Ímé felmegyünk Jeruzsálembe, és beteljesedik minden az embernek Fián, a mit a próféták megírtak.

32. Mert a pogányok kezébe adatik, és megcsúfoltatik, és meggyaláztatik, és megköpdöstitik;

33. És megostorozván, megölik őt; és harmadnapon feltámad.

34. Ők pedig ezekből semmit nem értének; és a beszéd ő előlük el vala rejtve, és nem fogták fel a mondottakat.

35. Lőn pedig, mikor Jerikhóhoz közeledett, egy vak ül vala az út mellett koldulván.
36. És mikor hallotta a mellette elmenő sokaságot, tudakozódék, mi dolog az?
37. Megmondák pedig néki, hogy a Názáretbeli Jézus megy el arra.
38. És kiálta, mondván: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!
39. A kik pedig elől mentek, dorgálák őt, hogy hallgasson; de ő annál inkább kiálta: Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!
40. És Jézus megállván, parancsolá, hogy vigyék azt hozzá; és mikor közel ért, megkérde őt,
41. Mondván: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? Az pedig monda: Uram, hogy az én szemem világa megjőjjön.
42. És Jézus monda néki: Láss, a te hited téged megtartott.
43. És azonnal megjőve annak szeme világa, és követé őt, dicsőítvén az Istent az egész sokaság pedig ezt látván, dicsőséget ada az Istennek.

19.rész

1. És bemenvén, általméne Jerikhón.
2. És ímé vala ott egy ember, a kit nevéről Zákeusnak hívtak; és az fővámszedő vala, és gazdag.
3. És igyekezék Jézust látni, ki az; de a sokaságtól nem láthatá, mivelhogy termete szerint kis ember volt.
4. És előre futván felhága egy eperfüge fára, hogy őt lássa; mert arra vala elmenendő.
5. És mikor arra a helyre jutott, feltekintvén Jézus, látá őt, és monda néki: Zákeus, hamar szállj alá; mert ma nékem a te házadnál kell maradnom.
6. És sietve leszálla, és örömmel fogadá őt.
7. És mikor ezt látták, mindnyájan zúgolódának, mondván hogy: Bűnös emberhez ment be szállásra.
8. Zákeus pedig előállván, monda az Úrnak: Uram, ímé minden vagyonomnak felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit patvarkodással elvettem, négy annyit adok helyébe.
9. Monda pedig néki Jézus: Ma lett idvessége ennek a háznak! mivelhogy ő is Ábrahám fia.
10. Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, a mi elveszett.
11. És mikor azok ezeket hallották, folytatá és monda egy példázatot, mivelhogy közel vala Jeruzsálemhez, és azok azt gondolák, hogy azonnal megjelenik az Isten országa.
12. Monda azért: Egy nemes ember elméne messze tartományba, hogy országot vegyen magának, aztán visszatérjen.
13. Előszólitván azért tíz szolgáját, ada nékik tíz gírárt, és monda nékik: Kereskedjete, míg megjövök.
14. Az ő alattvalói pedig gyűlölék őt, és követséget küldének utána, mondván: Nem akarjuk, hogy ő uralkodjék mi rajtunk.
15. És lőn, mikor megjött az ország vétele után, parancsolá, hogy az ő szolgálit, a kiknek a pénzt adta, hívják ő hozzá, hogy megtudja, ki mint kereskedett.
16. Eljőve pedig az első, mondván: Uram, a te gírád tíz gírárt nyert.
17. Ő pedig monda néki: Jól vagyon jó szolgálám; mivelhogy kevesen voltál hív, legyen birodalmad tíz városon.
18. És jöve a második, mondván: Uram, a te gírád öt gírárt nyert.
19. Monda pedig ennek is: Néked is legyen birodalmad öt városon.
20. És jöve egy másik, mondván: Uram, imhol a te gírád, melyet egy keszkenőben eltéve tartottam;
21. Mert féltém tőled, mivelhogy kemény ember vagy; elveszed a mit nem te tettél el, és aratod, a mit nem te vetettél.
22. Monda pedig annak: A te szádból ítélek meg téged, gonosz szolga. Tudtad, hogy én kemény

ember vagyok, ki elveszem, a mit nem én tettem el, és aratom, a mit nem én vetettem;

23. Miért nem adtad azért az én pénzemet a pénzváltók asztalára, és én megjövén, kamatostól kaptam volna azt vissza?

24. És az ott állóknak monda: Vegyétek el ettől a gírárt, és adjátok annak, a kinek tíz gírája van.

25. És mondának néki: Uram, tíz gírája van!

26. És ő monda: Mert mondom néktek, hogy mindenkinek, a kinek van, adatik; a kinek pedig nincs, még a mije van is, elvétetik tőle.

27. Sőt ennek felette amaz én ellenségeimet is, kik nem akarták, hogy én ő rajtok uralkodjam, hozzátok ide, és öljétek meg előttem!

28. És ezeket mondván, megy vala elől, felmenvén Jeruzsálembe.

29. És lőn, mikor közelgetett Béthfágéhez és Bethániához, a hegyhez, mely Olajfák hegyének hívatik, elkülde kettőt az ő tanítványai közül,

30. Mondván: Menjetek el az átellenben levő faluba; melybe bemenvén, találtok egy megkötött vemhet, melyen soha egy ember sem ült: eloldván azt, hozzátok ide.

31. És ha valaki kérdez titeket: Miért oldjátok el? ezt mondjátok annak: Mert az Úrnak szüksége van reá.

32. És elmenvén a küldöttek, úgy találák, a mint nékik mondom.

33. És mikor a vemhet eloldák, mondának nékik annak gazdái: Miért oldjátok el a vemhet?

34. Ők pedig mondának: Az Úrnak szüksége van reá.

35. Elvívék azért azt Jézushoz: és az ő felsőruháikat a vemhére vetvén, Jézust reá helyezteték.

36. És mikor ő méne, az ő felsőruháikat az útra teríték.

37. Mikor pedig immár közelgete az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve kezdé dicsérni az Istent fenszóval mindazokért a csodákért, a melyeket láttak;

38. Mondván: Áldott a Király, ki jó az Úrnak nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban!

39. És némelyek a farizeusok közül a sokaságból mondának néki: Mester, dorgáld meg a te tanítványaidat!

40. És ő felelvén, monda nékik: Mondom néktek, hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.

41. És mikor közeledett, látván a várost, síra azon.

42. Mondván: Vajha megismerted volna te is, csak e te mostani napodon is, a mik néked a te békességedre valók! de most elrejtettek a te szemeid elől.

43. Mert jőnek reád napok, mikor a te ellenségeid te körülted palánkot építenek, és körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak téged.

44. És a földre tipornak téged, és a te fiaidat te benned; és nem hagynak te benned követ kövön; mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét.

45. És bemenvén a templomba, kezdé kiűzni azokat, a kik adnak és vesznek vala abban,

46. Mondván nékik: Meg van írva: Az én házam imádságnak háza; ti pedig azt latroknak barlangjává tettétek.

47. És tanít vala minden nap a templomban. A főpapok pedig és az írástudók és a nép előkelői igyekeznek vala őt elveszteni:

48. És nem találták el, mit cselekedjenek; mert az egész nép ő rajta függ vala, reá hallgatván.

20.rész

1. És lőn azok közül a napok közül egyen, mikor ő a népet tanítá a templomban, és az evangéliomot hirdeté, előállának a főpapok és az írástudók a vénekkel egybe,

2. És mondának néki, így szólván: Mondd meg nekünk, micsoda hatalommal cselekszed ezeket? vagy ki az, a ki néked ezt a hatalmat adta?
3. Felelvén pedig, monda nékik: Én is kérdek egy dolgot tőletek; mondjátok meg azért nékem:
4. A János keresztsége mennyből vala-é, vagy emberektől?
5. Azok pedig tanakodának magok közt, mondván: Ha ezt mondjuk: Mennyből; azt fogja mondani: Miért nem hittetek tehát néki?
6. Ha pedig ezt mondjuk: Emberektől; az egész nép megkövez minket: mert meg van győződve, hogy János próféta volt.
7. Felelének azért, hogy ők nem tudják, honnét vala.
8. És Jézus monda nékik: Én sem mondom meg néktek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket.
9. És kezdé a népnek e példázatot mondani: Egy ember plántála szőlőt, és kiadá azt munkásoknak, és hosszú időre elutazék.
10. És annak idején elküldé szolgáját a munkásokhoz, hogy adjanak néki a szőlő gyümölcséből; a munkások pedig azt megvervén, üresen bocsáták el.
11. És még másik szolgát is küldé; de azok azt is megvervén és meggyalázzván, üresen bocsáták el.
12. És még harmadikat is küldé; de azok azt is megsebesítvén, kiveték.
13. Monda azért a szőlőnek ura: Mit cselekedjem? Elküldöm az én szerelmes fiamat: talán azt, ha látják, megbecsülik.
14. De mikor azt látták a munkások, tanakodának egymás közt, mondván: Ez az örökös; jertek, öljük meg őt, hogy a miénk legyen az örökség!
15. És kivetvén őt a szőlőből, megölék. Mit cselekszik azért a szőlőnek ura azokkal?
16. Elmegy és elveszti azokat a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja. És mikor ezt hallották, mondának: Távol legyen az!
17. Ő pedig reájok tekintvén, monda: Mi az tehát, a mi meg van írva: A mely követ az építők megvetettek, az lett a szegelet fejevé?
18. Valaki erre a kőre esik, szétzúzatik; a kire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt.
19. És igyekeznek vala a főpapok és az írástudók kezeiket ő reá vetni azon órában; de félének a néptől; mert megérték, hogy ő ellenök mondta e példázatot.
20. Annakokáért vigyázzván ő reá, leselkedőket küldének ki, a kik igazaknak tetteték magokat, hogy őt megfogják beszédében; hogy átadják a felsőbbségnek és a helytartó hatalmának.
21. Kik megkérdezték őt, mondván: Mester, tudjuk, hogy te helyesen beszélsz és tanítasz, és személyt nem válogatsz, hanem az Istennek útját igazán tanítod:
22. Szabad-é nekünk adót fizetnünk a császárnak, vagy nem?
23. Ő pedig észrevévén álnokságukat, monda nékik: Mit kísértetek engem?
24. Mutassatok nékem egy pénzt; kinek a képe és felirata van rajta? És felelvén, mondának: A császáré.
25. Ő pedig monda nékik: Adjátok meg azért a mi a császáré, a császárnak, és a mi az Istené, az Istennek.
26. És nem tudták őt megfogni beszédében a nép előtt; és csodálkozván az ő feleletén, elhallgatának.
27. Hozzá menvén pedig a sadduceusok közül némelyek, a kik tagadják, hogy van feltámadás, megkérdezték őt,
28. Mondván: Mester, Mózes megírta nekünk, ha valakinek testvére meghal, kinek felesége volt, és magzatok nélkül hal meg, hogy annak testvére elvegye annak feleségét, és támasszon magot az ő testvérének.
29. Hét testvér vala azért: és az első feleséget vévén, meghalt magzatok nélkül;
30. A másik vevé el azért annak feleségét, és az is magzatok nélkül halt meg;
31. Akkor a harmadik vette el azt; és hasonlóképen mind a heten is; és nem hagytak magot, és

meghaltak.

32. Mind ezek után pedig meghalt az asszony is.

33. A feltámadáskor azért kinek a felesége lesz közülök? mert mind a hétnek felesége volt.

34. És felelvén, monda nékik Jézus: E világnak fiai házasodnak és férjhez adatnak:

35. De a kik méltókká tétetnek, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak:

36. Mert meg sem halhatnak többé: mert hasonlók az angyalokhoz; és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadásnak fiai.

37. Hogy pedig a halottak feltámadnak, Mózes is megjelentette a csipkebokornál, mikor az Urat Ábrahám Istenének és Izsák Istenének és Jákób Istenének mondja.

38. Az Isten pedig nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene: mert mindenek élnek ő néki.

39. Felelvén pedig némelyek az írástudók közül, mondának: Mester, jól mondád!

40. És többé semmit sem mertek tőle kérdezni.

41. Mondá pedig nékik: Mimódon mondják, hogy a Krisztus Dávidnak fia?

42. Holott maga Dávid mondja a zoltárok könyvében: Mondá az Úr az én Uramnak, ülj az én jobbkezem felől,

43. Míglen vetem a te ellenségeidet a te lábaid alá számolyul.

44. Dávid azért Urának mondja őt, mimódon fia tehát néki?

45. És az egész nép hallására monda az ő tanítványainak:

46. Oltalmaztatók meg magatokat az írástudóktól, kik hosszú köntösökben akarnak járni, és szeretik a piacokon való köszöntéseket, és a gyülekezetekben az első ülést, és a lakomákon a főhelyeket;

47. Kik az özvegyeknek házáat felemésztik, és színből hosszan imádkoznak; ezek súlyosabb ítélet alá esnek.

21.rész

1. És mikor feltekintett, látá, hogy a gazdagok hányják az ő ajándékaikat a perselybe.

2. Láta pedig egy szegény özvegy asszonyt is, hogy abba két fillért vete.

3. És monda: Igazán mondom néktek, hogy e szegény özvegy mindenkinél többet vete:

4. Mert mind ezek az ő fölöslegükből vetettek Istennek az ajándékokhoz: ez pedig az ő szegénységéből minden vagyonát, a mije volt, oda veté.

5. És mikor némelyek mondának a templom felől, hogy szép kövekkel és ajándékokkal van felékesítve, monda:

6. Ezekből, a miket láttok, jőnek napok, melyekben kő kövön nem marad, mely le nem romboltatnék.

7. Megkérdeék pedig őt, mondván: Mester, mikor lesznek azért ezek? és mi lesz a jel, mikor mind ezek meglesznek?

8. Ő pedig monda: Meglássátok, hogy el ne hitessenek benneteket: mert sokan jőnek el az én nevemben, kik ezt mondják: Én vagyok; és: Az idő elközelgett; ne menjetek azért utánok.

9. És mikor hallotok háborúkról és zendülésekről, meg ne félemljete; mert ezeknek meg kell lenni előbb, de nem jó mindjárt a vég.

10. Akkor monda nékik: Nemzet nemzet ellen támad, és ország ország ellen;

11. És minden felé nagy földindulások lesznek, és éhségek és döghalálok; és rettegtetések és nagy jelek lesznek az égből.

12. De mind ezeknek előtte kezeiket reátok vetik, és üldöznek titeket, adván a gyülekezetek elé, és tömlöczökbe és királyok és helytartók elé visznek az én nevemért.

13. De ebből néktek lesz tanúbizonyságotok.
14. Tökéljétek el azért a ti szívetekben, hogy nem gondoskodtok előre, hogy mit feleljetek védelmetekre:
15. Mert én adok néktek szájat és bölcseséget, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak mind azok, a kik magokat ellenetekbe vetik.
16. Elárulnak pedig titeket szülők és testvérek is, rokonok és barátok is; és megölnék némelyeket ti közületek.
17. És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért.
18. De fejeteknek egy hajszála sem vész el.
19. A ti béketűréstek által nyeritek meg lelketeket.
20. Mikor pedig látjátok Jeruzsálemet hadseregektől körülvéve, akkor tudjátok meg, hogy elközelgett az ő elpusztulása.
21. Akkor a kik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre; és a kik annak közepette, menjenek ki abból; és a kik a mezőben, ne menjenek be abba.
22. Mert azok a bosszúállásnak napjai, hogy beteljesedjenek mind azok, a mik megíratkák.
23. Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokban a napokban; mert nagy szükség lesz e földön, és harag e népen.
24. És elhullanak fegyvernek éle által, és fogva vitetnek minden pogányok közé; és Jeruzsálem megtapodtatik a pogányoktól, míglen betelik a pogányok ideje.
25. És lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban; és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, mikor a tenger és a hab zúgni fog,
26. Mikor az emberek elhalnak a félelem miatt és azoknak várása miatt, a mik e föld kerektségére következnek: mert az eget erősségei megrendülnek.
27. És akkor meglátják az embernek Fiát eljöni a felhőben, hatalommal és nagy dicsőséggel.
28. Mikor pedig ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a ti fejeteket; mert elközelget a ti váltságtok.
29. Monda pedig nékik egy példázatot: Tekintsétek meg a fügefát és minden fákát:
30. Mikor immár hajtanak, és ezt látjátok, ti magatoktól tudjátok, hogy már közel van a nyár.
31. Ezenképen ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa.
32. Bizony mondom néktek, hogy e nemzetség el nem múlik, mígnem mind ezek meglesznek.
33. Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképen el nem múlnak.
34. De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek dobzódásnak, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jőjjön az a nap:
35. Mert mintegy tör, úgy lep meg mindeneket, a kik az egész föld színén lakoznak.
36. Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, a mik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt!
37. Tanít vala pedig naponta a templomban; éjszakára pedig kimenvén, a hegyen vala, mely Olajfák hegyének neveztetik.
38. És kora reggel hozzá megy vala az egész nép, hogy őt hallgassa a templomban.

22.rész

1. Elközelgetett pedig a kovásztalan kenyerek ünnepe, mely husvétnak mondatik.
2. És a főpapok és az írástudók keresnek vala módot, hogyan öljék meg őt; mert féltek a néptől.
3. Beméne pedig a Sátán Júdasba, ki Iskáriótesnek neveztetik, és a tizenkettőnek számából vala;

4. És elmenvén, megbeszélé a főpapokkal és a vezérekkel, mimódon adja őt nékik kezökbe.
5. És azok örülének, és megszerződének, hogy pénzt adnak néki;
6. Ő pedig megigéré, és keres vala jó alkalmat, hogy őt nékik kezökbe adja zenebona nélkül.
7. Eljöve pedig a kovásztalan kenyerek napja, melyen meg kelle öletni a husvéti báránynak;
8. És elküldé Pétert és Jánost, mondván: Elmenvén, készítsétek el nekünk a husvéti bárányt, hogy megegyük.
9. Ők pedig mondának néki: Hol akarod, hogy elkészítsük?
10. És ő monda nékik: Ímé, mikor bementek a városba, szembe jó veletek egy ember, ki egy korsó vizet visz; kövessétek őt abba a házba, a melybe bemegy.
11. És mondjátok a ház gazdájának: Ezt mondja néked a Mester: Hol van az a szállás, a hol megeszem az én tanítványaimmal a husvéti bárányt?
12. És ő mutat néktek egy nagy vacsoráló helyet, berendezve, ott készítsétek el.
13. Elmenvén pedig, úgy találák, a mint mondta nékik; és elkészíték a húsvéti bárányt.
14. És mikor eljött az idő, asztalhoz üle, és a tizenkét apostol ő vele egyetembe.
15. És monda nékik: Kívánva kívántam a husvéti bárányt megenni veletek, melőtt én szenvednék:
16. Mert mondom néktek, hogy többé nem eszem abból, míglen beteljesedik az Isten országában.
17. És a pohárt vévén, minekutána hálákat adott, monda: Vegyétek ezt, és osszátok el magatok között:
18. Mert mondom néktek, hogy nem iszom a szőlőtőkének gyümölcséből, míglen eljő az Isten országa.
19. És minekutána a kenyeret vette, hálákat adván megszégé, és adá nékik, mondván: Ez az én testem, mely ti érettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.
20. Hasonlóképen a pohárt is, minekutána vacsorált, ezt mondván: E pohár amaz új szövetség az én véreben, mely ti érettetek kiontatik.
21. De ímé annak a keze, a ki engem elárul, velem van az asztalon.
22. És az embernek Fia jóllehet, elmegy, mint elvégeztetett: de jaj annak az embernek, a ki által elárultatik!
23. És ők kezdék egymás között kérdezni, vajjon ki lehet az ő közöttük, a ki ezt meg fogja tenni?
24. Támada pedig köztük versengés is, hogy ki tekinthető köztük nagyobbak.
25. Ő pedig monda nékik: A pogányokon uralkodnak az ő királyaik, és a kiknek azokon hatalmuk van, jóltévőknek hivatnak.
26. De ti nem úgy: hanem a ki legnagyobb köztetek, olyan legyen, mint a ki legkisebb; és a ki fő, mint a ki szolgál.
27. Mert melyik nagyobb, az-é, a ki asztalnál ül, vagy a ki szolgál? nemde a ki asztalnál ül? De én ti köztetek olyan vagyok, mint a ki szolgál.
28. Ti vagytok pedig azok, kik megmaradtatok én velem az én kísérteteimben;
29. Én azért adok néktek, miképen az én Atyám adott nékem, országot,
30. Hogy egyetek és igyatok az én asztalomon az én országomban, és üljétek királyi székeken, ítélvén az Izráelnek tizenkét nemzetségét.
31. Mondá pedig az Úr: Simon! Simon! ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát;
32. De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.
33. Ő pedig monda néki: Uram, te veled kész vagyok mind tömlöczre, mind halálra menni!
34. És ő monda: Mondom néked Péter: Ma nem szól addig a kakas, míg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismersz engem.
35. És monda nékik: Mikor elküldtelek benneteket erszény, táská és saru nélkül, volt-é valamiben fogyatkozástok? Ők pedig mondának: Semmiben sem.
36. Mondá azért nékik: De most, a kinek erszénye van elővegye, hasonlóképen a táskát; és a kinek

nincs, adja el felső ruháját, és vegyen szablyát.

37. Mert mondom néktek, hogy még ennek az írásnak be kell teljesülni rajtam, hogy: És a gonoszok közé számláltatott. Mert a mik reám vonatkoznak is, elvégeztetek.

38. Azok pedig mondának: Uram, ímé van itt két szablya. Ő pedig monda: Elég.

39. És kimenvén, méne az ő szokása szerint az Olajfák hegyére; követék pedig őt az ő tanítványai is.

40. És mikor ott a helyen vala, monda nékik: Imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek.

41. És ő eltávozék tőlök mintegy kőhajításnyira; és térdre esvén, imádkozék,

42. Mondván: Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!

43. És angyal jelenék meg néki mennyből, erősítvén őt.

44. És haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozék; és az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak.

45. És minekutána fölkel az imádkozástól, az ő tanítványaihoz menvén, aludva találá őket a szomorúság miatt,

46. És monda nékik: Mit alusztok? Keljetek fel és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek.

47. És mikor még beszéle, ímé sokaság jöve, melynek az méne előtte, a ki Júdnak neveztetik, egy a tizenkettő közül: és közelgete Jézushoz, hogy őt megcsókolja.

48. Jézus pedig monda néki: Júdnak, csókkal árulod el az embernek Fiát?

49. Látván pedig azok, a kik ő körülötte valának, a mi következik, mondának néki: Uram, vágjuk-é őket fegyverrel?

50. És közülök valaki megvágá a főpap szolgáját, és levágá annak jobb fülét.

51. Felelvén pedig Jézus, monda: Elég eddig. És illetvén annak fülét, meggyógyítá azt.

52. Monda pedig Jézus azoknak, a kik ő hozzá mentek, a főpapoknak, a templom tisztjeinek és a véneeknek: Mint valami latorra, úgy jöttetek szablyákkal és fustélyokkal?

53. Mikor minden nap veletek voltam a templomban, a ti kezeiteket nem vetétek én reám; de ez a ti órátok, és a sötétségnek hatalma.

54. Megfogván azért őt, elvezeték, és elvivék a főpap házába. Péter pedig követi vala távol.

55. És mikor tüzet gerjesztettek az udvar közepén, és ők együtt leültek, Péter is leüle ő velök.

56. És meglátván őt egy szolgálóleány, a mint a világosságnál ült, szemeit reá vetvén, monda: Ez is ő vele vala!

57. Ő pedig megtagadá őt, mondván: Asszony, nem ismerem őt!

58. És egy kevéssel azután más látván őt, monda: Te is azok közül való vagy! Péter pedig monda: Ember, nem vagyok!

59. És úgy egy óra mulva más valaki erősíté, mondván: Bizony ez is vele vala: mert Galileából való is.

60. Monda pedig Péter: Ember, nem tudom, mit mondasz! És azonnal, mikor ő még beszélt, megszólalt a kakas.

61. És hátra fordulván az Úr, tekinté Péterre. És megemlékezék Péter az Úr szaváról, a mint néki monda: Mielőtt a kakas szól, háromszor megtagadsz engem.

62. És kimenvén Péter, keservesen síra.

63. És azok a férfiak, a kik fogva tarták Jézust, csúfolják vala, vervén őt.

64. És szemeit betakarván, arczul csapdosák őt, és kérdezek őt, mondván: Prófétáld meg ki az, a ki téged vere?

65. És sok egyéb dolgot mondának néki, szidalmazván őt.

66. És a mint nappal lett, egybegyüle a nép véneinek tanácsa, főpapok és írástudók: és vivék őt az ő gyülekezetükbe,

67. Mondván: Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk. Monda pedig nékik: Ha mondom néktek, nem hiszitek:

68. De ha kérdezlek is, nem feleltek nekem, sem el nem bocsátotok.

69. Mostantól fogva ül az embernek Fia az Isten hatalmának jobbjá felől.
70. Mondának pedig mindnyájan: Te vagy tehát az Isten Fia? Ő pedig monda nékik: Ti mondjátok, hogy én vagyok!
71. Azok pedig mondának: Mi szükségünk van még bizonyásra? Hiszen mi magunk hallottuk az ő szájából.

23.rész

1. És fölkelvén az ő egész sokaságuk, vivék őt Pilátushoz.
2. És kezdék őt vádolni, mondván: Úgy találtuk, hogy ez a népet félrevezeti, és tiltja a császár adójának fizetését, mivelhogy ő magát ama király Krisztusnak mondja.
3. Pilátus pedig megkérde őt, mondván: Te vagy-e a zsidók királya? És ő felelvén néki, monda: Te mondogod!
4. Monda pedig Pilátus a főpapoknak és a sokaságnak: Semmi bűnt nem találok ez emberben.
5. De azok erősködének, mondván: A népet felzendíti, tanítván az egész Júdeában, elkezdve Galileától mind idáig.
6. Pilátus pedig Galileát hallván, megkérde, vajjon galileai ember-e ő?
7. És mikor megtudta, hogy ő a Héródes hatósága alá tartozik, Héródeshez küldé őt, mivelhogy az is Jeruzsálemben vala azokban a napokban.
8. Héródes pedig Jézust látván igen megörüle: mert sok időtől fogva kívánta őt látni, mivelhogy sokat hallott ő felőle, és reménylé, hogy majd valami csodát lát, melyet ő tesz.
9. Kérdező pedig őt sok beszéddel; de ő semmit nem felele néki.
10. Ott állanak vala pedig a főpapok és az írástudók, teljes igyekezettel vádolván őt.
11. Héródes pedig az ő katonáival egybe semminek állítván és kicsúfolván őt, minekutána felöltöztette fényes ruhába, visszaküldé Pilátushoz.
12. És az napon lőnek barátok egymással Pilátus és Héródes; mert az előtt ellenségeskedésben valának egymással.
13. Pilátus pedig a főpapokat, főembereket és a népet egybegyűjtván,
14. Monda nékik: Ide hoztátok nékem ez embert, mint a ki a népet félrevezeti: és ímé én ti előttetek kivallatván, semmi olyan bűnt nem találtam ez emberben, a mivel őt vádoljátok:
15. De még Héródes sem; mert titeket ő hozzá igazítalak; és ímé semmi halálra való dolgot nem cselekedett ő.
16. Megfenyítvén azért őt, elbocsátom.
17. Kell vala pedig elbocsátania nékik ünnepenként egy foglyot.
18. De felkiálta az egész sokaság, mondván: Vidd el ezt, és bocsásd el nekünk Barabbást!
19. Ki a városban lett valami lázadásért és gyilkosságért vettetett a tömlöczbe.
20. Pilátus azért ismét felszólala, el akarván bocsátani Jézust;
21. De azok ellene kiáltának, mondván: Feszítsd meg! Feszítsd meg őt!
22. Ő pedig harmadszor is monda nékik: Mert mi gonoszt tett ez? Semmi halálra való bűnt nem találtam ő benne; megfenyítvén azért őt, elbocsátom!
23. Azok pedig nagy fenszóval sürgeték, kérvén, hogy megfeszíttessék; és az ő szavok és a főpapoké erőt vesz vala.
24. És Pilátus megítélé, hogy meglegyen, a mit kérnek vala.
25. És elbocsátá nékik azt, a ki lázadásért és gyilkosságért vettetett a tömlöczbe, a kit kértek vala; Jézust pedig kiszolgáltató az ő akaratuknak.
26. Mikor azért elvivék őt, egy Czirénebeli Simont megragadván, ki a mezőről jöve, arra tevék a

keresztfát, hogy vigye Jézus után.

27. Követé pedig őt a népnek és az asszonyoknak nagy sokasága, a kik gyászolák és siraták őt.

28. Jézus pedig hozzájuk fordulván, monda: Jeruzsálem leányai, ne sírjatok én rajtam, hanem ti magatokon sírjatok, és a ti magzataitokon.

29. Mert ímé jőnek napok, melyeken ezt mondják: Boldogok a meddők, és a mely méhek nem szültek, és az emlők, melyek nem szoptattak!

30. Akkor kezdik mondani a hegyeknek: Essetek mi reánk; és a halmoknak: Borítsatok el minket!

31. Mert ha a zöldelő fán ezt művelik, mi esik a száraz fán?

32. Vivének pedig két másikat is, két gonosztevőt ő vele, hogy megölessenek.

33. Mikor pedig elmenének a helyre, mely Koponya helyének mondatik, ott megfeszíték őt és a gonosztevőket, egyiket jobbkéz felől, a másikat balkéz felől.

34. Jézus pedig monda: Atyám! bocsásd meg nékik; mert nem tudják mit cselekesznek. Elosztván pedig az ő ruháit, vetének reájok sorsot.

35. És a nép megállá nézni. Csúfolák pedig őt a főemberek is azokkal egybe, mondván: Egyebeket megtartott, tartsa meg magát, ha ő a Krisztus, az Istennek ama választottja.

36. Csúfolák pedig őt a vitézek is, odajárulván és eczettel kínálván őt.

37. És ezt mondván néki: Ha te vagy a zsidóknak ama Királya, szabadítsd meg magadat!

38. Vala pedig egy felirat is fölébe írva görög, római és zsidó betűkkel: Ez a zsidóknak ama Királya.

39. A felfüggesztett gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazá őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, szabadítsd meg magadat, minket is!

40. Felelvén pedig a másik, megdorgálá őt, mondván: Az Istent sem féled-e te? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy!

41. És mi ugyan méltán; mert a mi cselekedetünknek méltó büntetését vesszük: ez pedig semmi méltatlan dolgot nem cselekedett.

42. És monda Jézusnak: Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljősz a te országodban!

43. És monda néki Jézus: Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paradicsomban.

44. Vala pedig mintegy hat óra, és sötétség lőn az egész tartományban mind kilencz órákorig.

45. És meghomályosodék a nap, és a templom kárpitja középen ketté hasada.

46. És kiáltván Jézus nagy szóval, monda: Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet. És ezeket mondván, meghala.

47. Látván pedig a százados, a mi történt, dicsőíté az Istent, mondván: Bizony ez ember igaz vala.

48. És az egész sokaság, mely e dolognak látására ment oda, látván azokat, a mik történtek, mellét verve megtére.

49. Az ő ismerősei pedig mind, és az asszonyok, a kik Galileából követék őt, távol állának, nézván ezeket.

50. És ímé egy ember, kinek József vala neve, tanácsbeli, jó és igaz férfiú,

51. Ki nem vala részes azoknak tanácsában és cselekedetében, Arimathiából, a zsidók városából való, ki maga is várja vala az Istennek országát;

52. Ez oda menván Pilátushoz, elkéré a Jézus testét.

53. És levén azt, begöngyölé azt gyoicsba, és helyhezteté azt egy sziklába vágott sírboltba, melyben még senki sem feküdt.

54. És az a nap péntek vala, és szombat virrada rá.

55. Az őt követő asszonyok is pedig, kik vele Galileából jöttek, megnézék a sírt, és hogy miképen helyzetetett el az ő teste.

56. Visszatérvén pedig, készítének fűszerszámokat és keneteket.

57. És szombaton nyugovának a parancsolat szerint.

24.rész

1. A hétnek első napján pedig kora reggel a sírhoz menének, vivén az elkészített fűszerszámokat, és némely más asszonyok is velök.
2. És a követ a sírről elhengerítve találák.
3. És mikor bementek, nem találák az Úr Jézus testét.
4. És lőn, hogy mikor ők e felett megdöbbenének, ímé két férfiú álla melléjük fényes öltözetben:
5. És mikor ők megrémülvén a földre hajták orcájokat, azok mondának nékik: Mit keresitek a holtak között az élőtt?
6. Nincs itt, hanem feltámadott: emlékezzetek rá, mint beszélt néktek, még mikor Galileában volt,
7. Mondván: Szükség az ember Fiának átadatni a bűnös emberek kezébe, és megfeszíttetni, és harmadnapon feltámadni.
8. Megemlékezének azért az ő szavairól.
9. És visszatérvén a sírtól, elmondák mindezeket a tizenegynek, és mind a többieknek.
10. Valának pedig Mária Magdaléna, és Johanna, és a Jakab anyja Mária, és egyéb asszonyok ő velök, a kik ezeket mondák az apostoloknak.
11. De az ő szavuk csak üres beszédnek látszék azok előtt; és nem hívének nékik.
12. Péter azonban felkelvén elfuta a sírhoz, és behajolván látá, hogy csak a lepedők vannak ott; és elméne, magában csodálkozván e dolgon.
13. És ímé azok közül ketten mennek vala ugyanazon a napon egy faluba, mely Jeruzsálemtől hatvan futamatnyira vala, melynek neve vala Emmaus.
14. És beszélgetének magok közt mindazokról, a mik történtek.
15. És lőn, hogy a mint beszélgetének és egymástól kérdezősködének, maga Jézus hozzájuk menvén, velök együtt megy vala az úton.
16. De az ő szemeik visszatartóztatának, hogy őt meg ne ismerjék.
17. Monda pedig nékik: Micsoda szavak ezek, a melyeket egymással váltotok jártotokban? és miért vagytok szomorú ábrázattal?
18. Felelvén pedig az egyik, kinek neve Kleofás, monda néki: Csak te vagy-é jövevény Jeruzsálemben, és nem tudod minémű dolgok lettek abban e napokon?
19. És monda nékik: Micsoda dolgok? Azok pedig mondának néki: A melyek esének a Názáretbeli Jézuson, ki próféta vala, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten előtt és az egész nép előtt:
20. És mimódon adák őt a főpapok és a mi főembereink halálos ítéletre, és megfeszíték őt.
21. Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, a ki meg fogja váltani az Izráelt. De mindezek mellett ma van harmadnapja, hogy ezek lettek.
22. Hanem valami közülünk való asszonyok is megdöbbsentettek minket, kik jó reggel a sírnál valának;
23. És mikor nem találták az ő testét, haza jöttek, mondván, hogy angyalok jelenését is látták, kik azt mondják, hogy ő él.
24. És azok közül némelyek, kik velünk valának, elmenének a sírhoz, és úgy találák, a mint az asszonyok is mondták; őt pedig nem látták.
25. És ő monda nékik: Óh balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhivésére, a miket a próféták szóltak!
26. Avagy nem ezeket kellett-é szenvedni a Krisztusnak, és úgy menni be az ő dicsőségébe?
27. És elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázza vala nékik minden írásokban, a mik ő felőle megíratnak.
28. Elközelítének pedig a faluhoz, a melybe mennek vala; és ő úgy tőn, mintha tovább menne.
29. De kényszeríték őt, mondván: Maradj velünk, mert immár beestvéledik, és a nap lehanyatlott!

Beméne azért, hogy velök maradjon.

30. És lőn, mikor leült velök, a kenyeret vevén, megáldá, és megszegvén, nekik adá.

31. És megnyilatkozána az ő szemeik, és megismerék őt; de ő eltűnt előlük.

32. És mondának egymásnak: Avagy nem gerjedezett-é a mi szívünk mi bennünk, mikor nekünk szóla az úton, és mikor magyarázá nekünk az írásokat?

33. És felkelvén azon órában, visszatérének Jeruzsálembe, és egybegyűlve találák a tizenegyet és azokat, a kik velök valának.

34. Kik ezt mondják vala: Feltámadott az Úr bizonynyal, és megjelent Simonnak!

35. És ezek is elbeszélék, mi történt az úton, és miképen ismerték meg ők a kenyér megszegéséről.

36. És mikor ezeket beszélék, megállá maga Jézus ő közöttök, és monda nekik: Békesség néktek!

37. Megrémülvén pedig és félvén, azt hívék, hogy valami lelket látnak.

38. És monda nekik: Miért háborodtatok meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások?

39. Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem, és lássátok; mert a léleknek nincs húsa és csontja, a mint látjátok, hogy nékem van!

40. És ezeket mondván, megmutatá nekik kezeit és lábait.

41. Mikor pedig még nem hívék az öröm miatt, és csodálkozána, monda nekik: Van-é itt valami enni valótok?

42. Ők pedig adának néki egy darab sült halat, és valami lépesmézét,

43. Melyeket elvőn, és előttök evék.

44. És monda nekik: Ezek azok a beszédek, melyeket szóltam néktek, mikor még veletek valék, hogy szükség beteljesedni mindazoknak, a mik megíratk a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zoltárookban én felőlem.

45. Akkor megnyilatkoztatá az ő elméjüket, hogy értsék az írásokat.

46. És monda nekik: Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon:

47. És prédikáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának minden pogányok között, Jeruzsálemtől elkezdve.

48. Ti vagytok pedig ezeknek bizonyosságai.

49. És imé én elküldöm ti reátok az én Atyámnak ígéretét; ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, míg nem felruháztattok mennyei erővel.

50. Kivivé pedig őket Bethániáig; és felemelvén az ő kezeit, megáldá őket.

51. És lőn, hogy míg áldá őket, tőlök elszakadván, felviteték a mennybe.

52. Ők pedig imádván őt, visszatérének nagy örömmel Jeruzsálembe;

53. És mindenkor a templomban valának, dicsérvén és áldván az Istent. Ámen.